

ЕВАНГЕЛЛЕ ПАВОДЛЕ СВЯТОГА ЯНА

ПРАЛОГ

1 ¹На пачатку было Слова, і Слова было ў Бога, і Богам было Слова. ²Яно было ў Бога на пачатку. ³Усё праз Яго сталася, і без Яго нічога не сталася з таго, што сталася. ⁴У Ім было жыццё, і жыццё было святлом людзей. ⁵А святло свеціць у цемры, і цемра не агарнула яго.

⁶З’явіўся чалавек, пасланы ад Бога; імя ягонае было Ян. ⁷Ён прыйшоў дзеля сведчання, каб засведчыць пра святло, каб усе паверылі праз яго. ⁸Не быў ён святлом, але быў пасланы даць сведчанне пра святло.

⁹Было святло праўдзівае, якое асвятляе кожнага чалавека, які прыходзіць на свет.

¹⁰У свеце было, і свет праз Яго стаўся, і свет не пазнаў Яго. ¹¹Да свайго прыйшло, і свае Яго не прынялі.

¹²А тым, якія прынялі Яго, дало ўладу стаць Божымі дзецьмі, што вераць у імя Ягонае, ¹³якія не ад крыві, і не ад жадання цела, і не ад жадання мужа, але ад Бога нарадзіліся.

¹⁴Слова сталася целам і пасялілася між намі, і ўбачылі мы славу Ягоную, славу, якую мае ад Айца Адзінародны, поўны ласкі і праўды.

¹⁵Ян сведчыць пра Яго і ўсклікае, кажучы: «Гэта быў той, пра каго я сказаў: за мною ідзе той, які апярэдзіў мяне, таму што быў раней за мяне».

¹⁶Бо з паўнаты Ягонай мы ўсе прынялі ласку замест ласкі. ¹⁷Бо Закон быў дадзены праз Майсея, а ласка і праўда сталіся праз Езуса Хрыста. ¹⁸Бога ніхто ніколі не бачыў. Адзінародны Бог, які ва ўлонні Айца, Ён адкрыў».

ДЗЕЙНАСЦЬ ЕЗУСА ў ГАЛІЛЕІ І ЮДЭІ

Сведчанне Яна Хрысціцеля

¹⁹Вось сведчанне Яна. Калі юдэі з Ерузалема паслалі святароў і левітаў, каб яны спыталіся ў яго: «Хто ты?» ²⁰Ён абвясціў, не выракся і вызнаў: «Я не Месія». ²¹І спыталіся ў яго: «Дык хто ж? Ты Ілля?» І сказаў: «Не». «Ты прарок?» І ён адказаў: «Не». ²²Тады казалі яму: «Хто ты, каб нам адказаць тым, хто паслаў нас. Што гаворыш ты пра самога сябе?» ²³Ён сказаў:

«Я голас таго, хто кліча ў пустыні:

“Раўняйце дарогу Пану”,

як сказаў прарок Ісая». ²⁴А пасланцы былі з фарысеяў. ²⁵І яны спыталіся ў яго: «Тады чаму ты хрысціш, калі ты ні Хрыстус, ні Ілля і ні прарок?» ²⁶Ян

сказаў ім у адказ: «Я хрышчу вадою. А сярод вас стаіць той, каго вы не ведаеце, ²⁷той, хто ідзе за мною, якому я няварты развязаць раменьчык на сандалях Ягоных». ²⁸Сталася гэта ў Бэтаніі, за Ярданам, дзе хрысціў Ян.

«Вось Баранак Божы»

²⁹На другі дзень убачыў Ян Езуса, які ішоў да яго, і сказаў: «Вось Баранак Божы, які бярэ на сябе грэх свету. ³⁰Гэта той, пра якога я сказаў: пасля мяне ідзе Муж, які апярэдзіў мяне, бо Ён быў раней за мяне. ³¹Я не ведаў Яго, але для таго прыйшоў я хрысціць вадою, каб Ён аб’явіўся Ізраэлю». ³²І засведчыў Ян, кажучы: «Я бачыў Духа, які сыходзіў як голуб з неба і застаўся на Ім. ³³Я не ведаў Яго, але той, хто паслаў мяне хрысціць вадою, сказаў мне: “Над кім убачыш Духа, які сыходзіць і застаецца на Ім, той ёсць тым, хто хрысціць Духам Святым”. ³⁴І я бачыў, і засведчыў, што Ён – Сын Божы».

Першыя вучні

³⁵На другі дзень зноў стаяў Ян і двое з вучняў ягоных ³⁶і, убачыўшы Езуса, які ішоў, сказаў: «Вось Баранак Божы». ³⁷Пачулі двое вучняў яго, што ён казаў, і пайшлі за Езусам. ³⁸А Езус, абярнуўшыся і ўбачыўшы, што яны ідуць за Ім, кажа: «Чаго шукаеце?» Яны сказалі Яму: «Раббі (што азначае “настаўнік”), дзе жывеш?» ³⁹Ён сказаў ім: «Ідзіце і ўбачыце». Яны пайшлі і ўбачылі, дзе Ён жыве, і засталіся ў Яго ў той дзень. Было каля дзесятай гадзіны.

⁴⁰Адным з двух, якія пачулі ад Яна пра Езуса і пайшлі за Ім, быў Андрэй, брат Сымона Пятра. ⁴¹Знайшоўшы спачатку брата свайго Сымона, сказаў яму: «Мы знайшлі Месію (гэта значыць Хрыста)». ⁴²І прывёў яго да Езуса. Езус, глянуўшы на яго, сказаў: «Ты Сымон, сын Яна; ты будзеш названы Кефас», што азначае «Пётр», «скала».

⁴³На другі дзень хацеў Езус пайсці ў Галілею. Знайшоўшы Філіпа, сказаў яму: «Ідзі за Мною». ⁴⁴Філіп быў з Бэтсаіды, з горада Андрэя і Пятра. ⁴⁵Філіп знайшоў Натанаэля і сказаў яму: «Мы знайшлі таго, пра каго пісалі Майсей у Законе і Прарокі, – Езуса з Назарэта, сына Юзафа». ⁴⁶Але Натанаэль сказаў яму: «Ці можа быць штосьці добрае з Назарэта?» Філіп адказаў яму: «Ідзі і паглядзі». ⁴⁷Езус, убачыўшы Натанаэля, які ішоў да Яго, кажа пра яго: «Вось сапраўдны ізраэляцянін, у якім няма падману». ⁴⁸Натанаэль адказаў Яму: «Адкуль Ты ведаеш мяне?» Езус адказаў яму: «Перш чым Філіп паклікаў цябе, Я бачыў цябе, калі ты быў пад смакоўніцаю». ⁴⁹Адказаў Яму Натанаэль: «Раббі, Ты Сын Божы! Ты Кароль Ізраэля!» ⁵⁰Езус сказаў яму ў адказ: «Ты верыш, бо Я сказаў табе, што бачыў цябе пад смакоўніцаю? Убачыш больш за гэта». ⁵¹І кажа

яму: «Сапраўды, сапраўды кажу вам: убачыце *неба* раскрытае і *анёлаў Божых*, якія ўзыходзяць і сыходзяць на Сына Чалавечага».

Вяселле ў Кане

2 ¹А на трэці дзень было вяселле ў Кане Галілейскай, і Маці Езуса была там. ²Быў запрошаны на вяселле таксама Езус і вучні Ягонья. ³Калі скончылася віно, Маці Езуса сказала Яму: «Не маюць віна». ⁴Адказаў Ёй Езус: «Ці гэта Мая або Твая справа, жанчына? Яшчэ не прыйшла гадзіна Мая». ⁵Маці Яго сказала слугам: «Тое, што Ён скажа вам, зрабіце».

⁶Было ж там шэсць каменных збаной, пастаўленых для юдэйскага ачышчэння, якія змяшчалі дзве або тры меры. ⁷Сказаў ім Езус: «Напоўніце збаны вадою». І напоўнілі іх аж даверху. ⁸І кажа ім: «Цяпер чэрпайце і нясіце кіраўніку вяселля». І яны занеслі. ⁹Калі ж кіраўнік вяселля пакаштаваў вады, што стала віном (а ён не ведаў, адкуль яно, ведалі толькі слугі, якія чэрпалі вадзі), паклікаў жаніха ¹⁰і сказаў яму: «Кожны чалавек падае спачатку добрае віно, а калі нап'юцца, тады горшае. Ты ж збярог добрае віно аж дагэтуль». ¹¹Такі пачатак знакаў учыніў Езус у Кане Галілейскай і паказаў славу сваю, і паверылі ў Яго вучні Ягонья.

¹²Пасля гэтага прыйшоў у Кафарнаум, Ён і Маці Ягоная, і браты, і вучні Ягонья, і прабылі там некалькі дзён.

Ачышчэнне святыні

¹³Набліжалася юдэйская Пасха, і Езус увайшоў у Ерузалем. ¹⁴У святыні знайшоў тых, хто гандляваў валамі, авечкамі і галубамі, а таксама мянялаў, якія сядзелі там. ¹⁵Ён зрабіў біч з вярвак, павыганяў усіх са святыні, і авечак, і валоў, і грошы мянялаў парасыпаў, а сталы перавярнуў. ¹⁶А гандлярам галубамі сказаў: «Забярыце гэта адсюль! Не рабіце дом Айца Майго домам гандлю». ¹⁷І прыгадалі вучні Ягонья, што напісана: «*Руплівасць аб доме Тваім паглынае Мяне*». ¹⁸На гэта юдэі казалі Яму ў адказ: «Якім знакам пакажаш нам, што так можаш рабіць?» ¹⁹Езус сказаў ім у адказ: «Зруйнайце святыню гэтую, і Я за тры дні ўзвяду яе». ²⁰Юдэі казалі: «Сорак шэсць гадоў будавалася гэтая святыня, а Ты за тры дні ўзвядзеш яе?» ²¹Ён жа казаў пра святыню свайго цела. ²²І калі Ён уваскрос, успомнілі вучні Ягонья, што Ён гэта казаў, і паверылі Пісанню і слову, якое казаў Езус.

Побыт у Ерузалеме

²³ А калі Ён быў у Ерузалеме на свята Пасхі, многія паверылі ў імя Ягонае, бачачы знакі, якія Ён чыніў. ²⁴ Але сам Езус не адкрываўся ім; Ён ведаў усіх ²⁵ і не меў патрэбы, каб хто-небудзь сведчыў пра чалавека, бо сам ведаў, што было ў чалавеку.

Размова з Нікадэмам

3 ¹ Быў сярод фарысеяў чалавек па імені Нікадэм, адзін са старэйшын юдэйскіх. ² Ён прыйшоў да Езуса ўначы і сказаў Яму: «Раббі, мы ведаем, што Ты прыйшоў ад Бога як настаўнік. Бо ніхто не можа чыніць такіх знакаў, як Ты чыніш, калі Бог не будзе з ім». ³ Езус адказаў яму: «Сапраўды, сапраўды кажу табе, калі хто не народзіцца нанова, не можа ўбачыць Богага Валадарства». ⁴ Нікадэм кажа Яму: «Як можа чалавек нарадзіцца, калі ён стары? Ці ж можа ён другі раз увайсці ва ўлонне маці сваёй і нарадзіцца?» ⁵ Езус адказаў: «Сапраўды, сапраўды кажу табе, калі хто не народзіцца з вады і Духа, не можа ўвайсці ў Богае Валадарства. ⁶ Народжанае з цела, ёсць целам, а народжанае з Духа, ёсць духам. ⁷ Не здзіўляйся таму, што Я сказаў табе: трэба нарадзіцца нанова. ⁸ Вецер вее там, дзе хоча, і голас яго чуеш, але не ведаеш, адкуль прыходзіць і куды ідзе. Так ёсць з кожным, хто нарадзіўся з Духа». ⁹ Нікадэм сказаў Яму ў адказ: «Як гэта можа стацца?» ¹⁰ Езус, адказваючы, сказаў яму: «Ты настаўнік Ізраэля і не ведаеш гэтага? ¹¹ Сапраўды, сапраўды кажу табе: мы гаворым пра тое, што ведаем, і сведчым пра тое, што ўбачылі, а сведчаньня нашага не прымаеце. ¹² Калі Я сказаў вам пра зямное, і вы не верыце, то як паверыце, калі скажу вам пра нябеснае? ¹³ Ніхто не ўзышоў на неба, акрамя таго, хто з неба сышоў, — Сын Чалавечы. ¹⁴ Як Майсей узняў змея ў пустыні, так павінен быць узняты Сын Чалавечы, ¹⁵ каб кожны, хто верыць у Яго, меў жыццё вечнае».

¹⁶ Бо так палюбіў Бог свет, што аддаў Сына свайго Адзінароднага, каб кожны, хто верыць у Яго, не загінуў, але меў жыццё вечнае. ¹⁷ Бо не паслаў Бог Сына свайго ў свет, каб судзіць свет, але каб свет быў збаўлены праз Яго. ¹⁸ Хто верыць у Яго, не будзе асуджаны, а хто не верыць, той ужо асуджаны, бо не паверыў у імя Адзінароднага Сына Богага. ¹⁹ А суд у тым, што святло прыйшло на свет, але людзі больш палюбілі цемру, чым святло, таму што ўчынкі іхнія былі ліхія. ²⁰ Бо кожны, хто чыніць зло, ненавідзіць святло і не ідзе да святла, каб не выявіліся яго ліхія ўчынкі. ²¹ А хто чыніць праўду, ідзе да святла, каб яўнымі былі ўчынкі ягоныя, бо яны здзейсненыя ў Богу».

Апошнія сведчанне Яна Хрысціцеля

²²Пасля гэтага прыйшоў Езус і вучні Ягонья ў зямлю Юдэйскую і там заставаўся з імі, і хрысціў. ²³Ян таксама хрысціў у Эноне, недалёка ад Салема, бо там было шмат вады, і прыходзілі туды людзі, і хрысціліся; ²⁴бо Яна яшчэ не кінулі ў вязніцу.

²⁵Узнікла спрэчка ў вучняў Янавых з юдэямі пра ачышчэнне. ²⁶Яны прыйшлі да Яна і сказалі яму: «Раббі, той, хто быў з табою за Ярданам і пра каго ты сведчыў, Ён хрысціць, і ўсе ідуць да Яго!» ²⁷Ян сказаў у адказ: «Не можа чалавек нічога ўзяць, калі яму не будзе дадзена з неба. ²⁸Вы самі мне сведкі ў тым, што я сказаў: я не Месія, але я пасланы перад Ім. ²⁹Хто мае нявесту, той жаніх; а сябар жаніха, што стаіць і слухае яго, вельмі радуецца голасу жаніха. Гэтая радасць мая поўная. ³⁰Яму трэба ўзрастаць, а мне становіцца меншым».

³¹Хто прыходзіць з вышыні, той над усімі. Хто з зямлі, той зямны, і пазямному гаворыць. Хто прыходзіць з неба, той над усімі, ³²і што бачыў і чуў, пра тое сведчыць, але сведчання Ягонага ніхто не прымае. ³³Той, хто прыняў Ягонае сведчанне, пацвердзіў, што Бог праўдзiвы. ³⁴Бо той, каго паслаў Бог, гаворыць словы Божыя, таму што без меры дае Бог Духа. ³⁵Айцец любіць Сына і ўсё аддаў у рукі Ягонья. ³⁶Хто верыць у Сына, мае жыццё вечнае. Хто ж не верыць у Сына, не ўбачыць жыцця, але гнеў Божы застаецца на ім.

Езус і самаранка

4 ¹Калі Езус даведаўся, што фарысеі пачулі, як Ён збірае ўсё больш вучняў і хрысціць больш, чым Ян ²(хоць сам Езус не хрысціў, а вучні Ягонья), ³Ён пакінуў Юдэю і зноў адышоў у Галілею. ⁴А трэба было Яму праходзіць праз Самарыю.

⁵Ён прыйшоў у самарыйскі горад званы Сіхár, паблізу зямлі, якую даў Якуб Юзафу, свайму сыну. ⁶Была там студня Якуба. Езус, стомлены дарогай, сядзеў пры студні. Было каля шостага гадзіны. ⁷Прышла жанчына з Самарыі зачарпнуць вады. Кажа ёй Езус: «Дай Мне піць». ⁸Вучні ж Ягонья адышлі ў горад купіць ежы. ⁹Жанчына самаранка сказала Яму: «Як Ты, юдэй, просіш піць у мяне, жанчыны самаранкі?» Бо юдэі не маюць зносін з самаранамі. ¹⁰Езус сказаў ёй у адказ: «Калі б ты ведала дар Божы і хто кажа табе: “Дай мне піць”, то прасіла б у Яго, і Ён бы даў табе жывой вады». ¹¹Жанчына кажа Яму: «Пане, у Цябе і зачарпнуць няма чым, а студня глыбокая. Адкуль жа ў Цябе вада жывая? ¹²Няўжо ты большы ад айца нашага Якуба, які даў нам гэтую студню і сам з яе піў, і сыны яго, і статкі яго?» ¹³Езус сказаў ёй у адказ: «Кожны, хто п’е гэтую ваду, зноў адчуе прагу. ¹⁴А хто б піў ваду, якую Я дам яму, не зазнае

смагі навекі; а вада, якую дам яму, стане ў ім крыніцай вады, якая цячэ ў жыццё вечнае». ¹⁵Жанчына сказала Яму: «Пане, дай мне гэтай вады, каб я не мела больш прагі і не прыходзіла сюды чэрпаць». ¹⁶Ён адказаў ёй: «Ідзі, пакліч свайго мужа і вяртайся сюды». ¹⁷Жанчына сказала ў адказ: «У мяне няма мужа». Адказаў ёй Езус: «Добра ты сказала, што ў цябе няма мужа. ¹⁸Бо мела ты пяць мужоў, а той, каго цяпер маеш, не муж табе. Праўдзіва ты гэта сказала». ¹⁹Жанчына кажа Яму: «Пане, я бачу, што Ты прарок. ²⁰Айцы нашыя пакланяліся Богу на гэтай гары, а вы кажаце, што ў Ерузалеме ёсць месца, дзе трэба пакланяцца». ²¹Кажа ёй Езус: «Вер Мне, жанчына, што надыходзіць гадзіна, калі і не на гэтай гары, і не ў Ерузалеме будзеце пакланяцца Айцу. ²²Вы пакланяецеся таму, чаго не ведаеце. Мы пакланяемся таму, каго ведаем, бо збаўленне — ад юдэяў. ²³Але надыходзіць гадзіна, і цяпер ужо ёсць, калі праўдзівыя вызнаўцы будуць пакланяцца Айцу ў Духу і праўдзе. І такіх вызнаўцаў шукае сабе Айцец. ²⁴Бог ёсць Духам, і тыя, хто пакланяецца Яму, павінны пакланяцца ў Духу і праўдзе». ²⁵Жанчына кажа Яму: «Я ведаю, што прыходзіць Месія, якога называюць Хрыстом. Калі Ён прыйдзе, абвесціць нам усё». ²⁶Кажа ёй Езус: «Гэта Я, што гавору з табою».

²⁷У гэты момант прыйшлі вучні Ягоня і дзівіліся, што Ён размаўляе з жанчынай, аднак ніводзін не спытаўся: «Чаго Ты хочаш?» або: «Чаму Ты гаворыш з ёю?» ²⁸Тады жанчына пакінула свой збан і адышла ў горад, і казала людзям: ²⁹«Ідзіце, паглядзіце на чалавека, які раскажаў мне ўсё, што я зрабіла. Ці не Хрыстус Ён?» ³⁰Яны выйшлі з горада і пайшлі да Яго.

³¹Тым часам вучні прасілі Яго, кажучы: «Раббі, еш». ³²Але Ён сказаў ім: «Я маю для спажытку ежу, якой вы не ведаеце». ³³Тады вучні казалі адзін аднаму: «Ці нехта прынёс Яму есці?» ³⁴Кажа ім Езус: «Ежа Мая ў тым, каб выконваць волю таго, хто паслаў Мяне, і завяршыць Яго справу. ³⁵Ці ж не кажаце вы: “Яшчэ чатыры месяцы, і настане жніво?” А Я кажу вам: падыміце вашыя вочы і паглядзіце на нівы, як пабялелі яны ўжо для жніва! ³⁶Жнец ужо атрымлівае плату і збірае плён для жыцця вечнага, каб разам цешыліся сейбіт і жнец. ³⁷Бо ў гэтым праўдзівае выслоўе: адзін сее, а другі жне. ³⁸Я паслаў вас жаць тое, над чым вы не працавалі. Іншыя папрацавалі, а вы ўвайшлі ў працу іхнюю».

³⁹Многія самаране з горада гэтага паверылі ў Яго дзякуючы слову жанчыны, якая сведчыла: «Ён раскажаў мне ўсё, што я зрабіла». ⁴⁰Таму, калі прыйшлі да Яго самаране, прасілі Яго застацца з імі. І Ён прабыў там два дні. ⁴¹І яшчэ больш людзей паверыла дзякуючы Ягонаму слову. ⁴²А жанчыне казалі: «Мы верым ужо не дзеля твайго апавядання, бо самі пачулі і ведаем, што Ён сапраўды Збаўца свету!»

Езус у Галілеі

⁴³ Праз два дні Езус выйшаў адтуль і пайшоў у Галілею. ⁴⁴ Бо сам Езус сведчыў, што прарок не мае пашаны на сваёй бацькаўшчыне. ⁴⁵ Калі ж прыйшлі ў Галілею, то галілейцы прынялі Яго, убачыўшы ўсё, што Ён зрабіў у Ерузалеме на свята, бо і яны хадзілі на свята.

Аздараўленне сына прыдворнага

⁴⁶ Так Езус зноў прыйшоў у Кану Галілейскую, дзе перамяніў ваду ў віно. І быў адзін прыдворны, у якога хварэў сын у Кафарнауме. ⁴⁷ Пачуўшы, што Езус прыбывае з Юдэі ў Галілею, ён пайшоў да Яго і прасіў прыйсці і вылечыць ягонага сына, які паміраў. ⁴⁸ Езус жа сказаў яму: «Калі не ўбачыце знакаў і цудаў, не паверыце». ⁴⁹ Прыдворны кажа Яму: «Пане, прыйдзі, пакуль не памерла дзіця маё». ⁵⁰ Езус адказаў яму: «Ідзі, сын твой жывы». Чалавек паверыў слову, якое сказаў яму Езус, і пайшоў. ⁵¹ Калі быў яшчэ ў дарозе, слугі ягоныя сустрэлі яго і сказалі, што сын ягоны жыве. ⁵² Тады распытваў іх, у якую гадзіну яму палепшала? Яму сказалі: «Учора а сёмай гадзіне гарачка пакінула яго». ⁵³ Тады бацька зразумеў, што гэта была тая самая гадзіна, калі Езус сказаў яму: «Жыве сын твой». І паверыў ён сам і ўвесь дом ягоны. ⁵⁴ Гэта быў другі знак, які ўчыніў Езус, калі прыйшоў з Юдэі ў Галілею.

Аздараўленне хворага ля купальні Бэтэзда

5 ¹ Пасля гэтага было юдэйскае свята, і Езус прыйшоў у Ерузалем. ² Ёсць жа ў Ерузалеме каля Авечай брамы купальня, якая па-габрэйску называецца Бэтэзда і якая мае пяць портыкаў. ³ У іх ляжала мноства хворых, сляпых, кульгавых, паралізаваных. ⁽⁴⁾

⁵ Быў там адзін чалавек, які хварэў трыццаць восем гадоў. ⁶ Езус, убачыўшы яго ляжачым і пазнаўшы, што ён хварэе ўжо доўгі час, сказаў яму: «Хочаш стаць здаровым?» ⁷ Хворы адказаў Яму: «Пане, я не маю чалавека, які апусціў бы мяне ў купальню, калі ўзварушыцца вада. Пакуль я іду, іншы ўжо сыходзіць перада мною». ⁸ Кажа яму Езус: «Устань, вазьмі насілку свае і хадзі». ⁹ І адразу выздаравеў той чалавек, узяў насілку свае і пайшоў.

А быў у гэты дзень шабат. ¹⁰ Таму сказалі юдэі аздараўленаму: «Сёння шабат, і табе не дазваляецца браць ложа тваё». ¹¹ Ён адказаў ім: «Той, хто аздаравіў мяне, сказаў мне: “Вазьмі ложа сваё і хадзі”». ¹² Спыталіся ў яго: «Хто той чалавек, які сказаў табе: “Вазьмі і хадзі?”» ¹³ Але аздараўлены не ведаў, хто гэта, бо Езус знік у натоўпе, які быў у тым месцы. ¹⁴ Пасля таго знайшоў яго Езус у святыні і сказаў яму: «Вось, ты выздаравеў. Не грашы больш, каб не

здарылася з табою чаго горшага». ¹⁵Чалавек гэты пайшоў і абвясціў юдэям, што гэта Езус аздаравіў яго. ¹⁶І таму юдэі пераследавалі Езуса, бо Ён зрабіў гэта ў шабат. ¹⁷А Езус адказаў юдэям: «Айцец Мой дзейнічае дагэтуль, і Я дзейнічаю». ¹⁸За гэта юдэі яшчэ больш намагаліся забіць Яго, бо Ён не толькі зняважыў шабат, але таксама называў Бога сваім Айцом, робячы сябе роўным Богу.

Улада, дадзеная Айцом Сыну

¹⁹Тады Езус сказаў ім у адказ: «Сапраўды, сапраўды кажу вам: не можа Сын рабіць сам ад сябе нічога, калі б не бачыў Айца, які робіць. Бо што робіць Ён, тое таксама робіць Сын. ²⁰Бо Айцец любіць Сына і паказвае Яму ўсё, што сам робіць, і пакажа Яму справы большыя за гэтыя, каб вы дзівіліся. ²¹Бо як Айцец уваскрашае мёртвых і ажыўляе, так і Сын ажыўляе тых, каго хоча. ²²Бо Айцец нікога не судзіць, але ўвесь суд аддаў Сыну, ²³каб усе шанавалі Сына, як шануюць Айца. Хто не шануе Сына, той не шануе Айца, які паслаў Яго. ²⁴Сапраўды, сапраўды кажу вам: хто слухае Маё слова і верыць у таго, хто паслаў Мяне, мае жыццё вечнае і не прыходзіць на суд, але перайшоў ад смерці да жыцця. ²⁵Сапраўды, сапраўды кажу вам: надыходзіць гадзіна і ўжо настала, калі мёртвыя пачуюць голас Сына Божага, і якія пачуюць, ажывуць. ²⁶Бо, як Айцец мае ў сабе жыццё, так і Сыну даў мець жыццё ў сабе. ²⁷І даў Яму ўладу вяршыць суд, бо Ён Сын Чалавечы. ²⁸Не здзіўляйцеся гэтаму, бо надыходзіць гадзіна, калі ўсе, хто ў магілах, пачуюць голас Ягоны, ²⁹і выйдуць, хто чыніў дабро, каб уваскрэснуць для жыцця, а хто рабіў зло, каб уваскрэснуць для асуджэння. ³⁰Я нічога не магу рабіць ад сябе. Як чую, так суджу, і суд Мой справядлівы, бо Я не шукаю сваёй волі, але волі таго, хто паслаў Мяне.

³¹Калі б Я сведчыў пра самога сябе, то сведчанне Маё не было б праўдзівае. ³²Але ёсць іншы, хто сведчыць пра Мяне, і Я ведаю, што праўдзівае сведчанне, якім сведчыць пра Мяне. ³³Вы пасылалі да Яна, і ён засведчыў аб праўдзе. ³⁴Я ж не ад чалавека прымаю сведчанне, але кажу гэта, каб вы былі збаўленыя. ³⁵Ён быў светачам, які гарэў і свяціў, а вы хацелі нейкі час парадавацца пры святле ягоным.

³⁶Я ж маю сведчанне большае за Янава. Бо справы, якія Айцец даў Мне здзейсніць, тыя справы, якія раблю, сведчаць пра Мяне, што Айцец паслаў Мяне. ³⁷Айцец, які паслаў Мяне, сам засведчыў пра Мяне. Вы ніколі не чулі голасу Ягонага, і не бачылі аблічча Яго, ³⁸і не маеце слова Ягонага, якое было б у вас, бо не верыце таму, каго Ён паслаў. ³⁹Вы даследуеце Пісанні, бо думаеце, што ў іх вы маеце жыццё вечнае, а яны сведчаць пра Мяне. ⁴⁰Але вы не хочаце прыйсці да Мяне, каб мець жыццё.

⁴¹ Я не прымаю славы ад людзей, ⁴² але ведаю, што вы не маеце ў сабе любові да Бога. ⁴³ Я прыйшоў у імя Айца Майго, і вы не прымаеце Мяне. Калі б іншы прыйшоў у імя сваё, вы прынялі б яго. ⁴⁴ Як можаце верыць, калі прымаеце славу адзін ад аднаго, а славы, якая паходзіць ад адзінага Бога, не шукаеце? ⁴⁵ Не думайце, што Я буду абвінавачваць вас перад Айцом. Ёсць абвінаваўца ваш, Майсей, на якога вы спадзяецеся. ⁴⁶ Бо калі б вы верылі Майсею, паверылі б і Мне, бо ён пісаў пра Мяне. ⁴⁷ А калі не верыце ягоным пісанням, як паверыце Маім словам?»

Размнажэнне хлеба

6 ¹ Пасля гэтага Езус адышоў за Галілейскае, або Тыберыядскае мора. ² Ішло за Ім мноства людзей, таму што бачылі знакі, якія чыніў над хворымі. ³ І ўзышоў Езус на гару, і сядзеў там са сваімі вучнямі. ⁴ А набліжалася Пасха, юдэйскае свята. ⁵ Калі Езус узняў вочы і ўбачыў, што мноства людзей ідзе да Яго, сказаў Філіпу: «Дзе нам купіць хлеба, каб накарміць іх?» ⁶ А казаў гэта, выпрабоўваючы яго, бо сам ведаў, што збіраўся рабіць. ⁷ Філіп адказаў Яму: «Хлеба на дзвесце дынараў не хопіць ім, каб кожнаму дасталася хоць крыху!» ⁸ Кажа Яму адзін з вучняў Ягоных, Андрэй, брат Сымона Пятра: ⁹ «Ёсць тут адзін хлопец, які мае пяць ячменных хлябоў і дзве рыбіны, але што гэта для такога мноства?» ¹⁰ Езус сказаў: «Загадайце людзям сесці». А было на тым месцы шмат травы. І селі людзі, якіх было каля пяці тысяч. ¹¹ Езус узяў хлябы і, узнёсшы падзяку, раздаў тым, хто сядзеў; таксама і рыбы, колькі хто хацеў. ¹² А калі насыціліся, кажа вучням сваім: «Збярыце кавалкі, што засталіся, каб нічога не змарнавалася». ¹³ Яны сабралі і напоўнілі дванаццаць кашоў кавалкамі з пяці ячменных хлябоў, якія засталіся ў тых, хто еў.

¹⁴ Калі ж людзі ўбачылі, які знак учыніў Езус, казалі: «Ён сапраўды прарок, які павінен прыйсці на свет!» ¹⁵ Калі Езус даведаўся, што хочуць прыйсці і схапіць Яго, каб зрабіць каралём, зноў адышоў на гару адзін.

Езус ідзе па моры

¹⁶ Калі настаў вечар, вучні Ягоныя сышлі да мора і, ¹⁷ сеўшы ў човен, паплылі на другі бераг мора ў Кафарнаум. Ужо сцягнула, а Езус не прыходзіў да іх. ¹⁸ Ад моцнага ветру хвалявалася мора. ¹⁹ Праплыўшы каля дваццаці пяці ці трыццаці стадыяў, убачылі Езуса, які ішоў па моры і набліжаўся да чоўна, і спалохаліся. ²⁰ Ён жа сказаў ім: «Гэта Я, не бойцеся!» ²¹ Хацелі ўзяць Яго ў човен, але човен адразу прыстаў да берага, куды яны плылі.

Прамова ў сінагозе ў Кафарнауме

²²На наступны дзень натоўп, які заставаўся на другім беразе мора, заўважыў, што там быў толькі адзін човен і што Езус не сядзю у човен разам з вучнямі, а яны адплылі адны. ²³Таксама іншыя чаўны прыплылі з Тыберыяды непадалёк ад таго месца, дзе спажывалі хлеб, калі Пан узнёс падзяку. ²⁴Калі натоўп убачыў, што там няма ні Езуса, ні вучняў Ягоных, селі ў чаўны і прыплылі ў Кафарнаум, шукаючы Езуса. ²⁵Калі ж знайшлі Яго на другім беразе мора, сказалі Яму: «Раббі, калі Ты прыбыў сюды?»

²⁶Езус адказаў ім: «Сапраўды, сапраўды кажу вам: шукаеце Мяне не таму, што бачылі знакі, а таму, што з’елі хлеб і насыціліся. ²⁷Дбайце не пра ежу, якая гіне, але пра ежу, што застаецца на жыццё вечнае, якую дасць вам Сын Чалавечы, бо Яго пазначыў Бог Айцец!» ²⁸А яны сказалі Яму: «Што нам рабіць, каб выконваць справы Божыя?» ²⁹Езус адказаў ім: «У тым справа Божая, каб вы верылі ў таго, каго Ён паслаў».

³⁰Яны ж сказалі Яму: «Які ж Ты зробіш знак, каб мы ўбачылі і паверылі Табе? Што ўчыніш? ³¹Айцы нашыя елі манну ў пустыні, як напісана: “Хлеб з неба даў ім есці”». ³²Езус адказаў ім: «Сапраўды, сапраўды кажу вам: не Майсей даў вам хлеб з неба, але Айцец Мой дае вам сапраўдны хлеб з неба. ³³Бо хлеб Божы — гэта той, хто сыходзіць з неба і дае жыццё свету». ³⁴Тады сказалі Яму: «Пане, давай нам заўсёды такі хлеб». ³⁵Езус адказаў ім: «Я — хлеб жыцця; хто прыходзіць да Мяне, не будзе галодны, і хто верыць у Мяне, ніколі не будзе прагнуць. ³⁶Але Я сказаў вам, што вы таксама бачылі Мяне, але не верыце. ³⁷Усё, што дае Мне Айцец, да Мяне прыйдзе, і таго, хто прыходзіць да Мяне, Я не адкіну, ³⁸бо Я сыйшоў з неба не для таго, каб чыніць сваю волю, але волю таго, хто Мяне паслаў. ³⁹А воля таго, хто паслаў Мяне, такая, каб з усяго, што Ён даў Мне, Я нічога не страціў, але каб уваскрасіў у апошні дзень. ⁴⁰Бо такая воля Айца Майго, каб кожны, хто бачыць Сына і верыць у Яго, меў жыццё вечнае. І Я ўваскрасу яго ў апошні дзень.

⁴¹Абурыліся на Езуса юдэі за тое, што Ён сказаў: «Я — хлеб, які сышоў з неба», ⁴²і казалі: «Ці не Езус гэта, сын Юзафа, бацьку якога і маці мы ведаем? Як жа Ён кажа: “Я сышоў з неба”?»

⁴³Езус сказаў ім у адказ: «Не абурайцеся паміж сабою. ⁴⁴Ніхто не можа прыйсці да Мяне, калі Айцец, які паслаў Мяне, не прыцягне яго, і Я ўваскрасу яго ў апошні дзень. ⁴⁵У Прарокаў напісана: “Усе будуць навучаны Богам”. Кожны, хто пачуў ад Айца і навучыўся, прыходзіць да Мяне. ⁴⁶І не таму, што хтосьці бачыў Айца; толькі той, хто ад Бога, бачыў Айца. ⁴⁷Сапраўды, сапраўды кажу вам: хто верыць у Мяне, мае жыццё вечнае.

⁴⁸Я — хлеб жыцця. ⁴⁹Айцы вашыя елі манну ў пустыні і памерлі. ⁵⁰Гэта — хлеб, які сыходзіць з неба, каб той, хто з’есць яго, не памёр. ⁵¹Я — хлеб жывы, які сышоў з неба. Калі хто будзе спажываць гэты хлеб, будзе жыць вечно. А хлеб, які Я дам, —гэта Цела Маё дзеля жыцця свету».

⁵²Юдэі спрачаліся паміж сабою, кажучы: «Як Ён можа даць нам есці сваё цела?» ⁵³Езус жа сказаў ім: «Сапраўды, сапраўды кажу вам: калі не будзеце спажываць Цела Сына Чалавечага і піць Крыві Ягонаі, не будзеце мець у сабе жыцця. ⁵⁴Хто спажывае Маё Цела і п’е Маю Кроў, мае жыццё вечнае, і Я ўваскрашу яго ў апошні дзень. ⁵⁵Бо Цела Маё — праўдзівы спажытак, а Кроў Мая – праўдзівы напой. ⁵⁶Хто спажывае Маё Цела і п’е Маю Кроў, трывае ўва Мне, а Я ў ім. ⁵⁷Як паслаў Мяне Айцец, які жыве, а Я жыву праз Айца, так і той, хто спажывае Мяне, будзе жыць праз Мяне. ⁵⁸Гэта той хлеб, які сышоў з неба, а не той, які елі айцы вашыя і памерлі. Хто спажывае гэты хлеб, будзе жыць навекі».

⁵⁹Гэта Ён сказаў у сінагозе, калі навучаў у Кафарнауме. ⁶⁰Пачуўшы гэта, многія з вучняў Ягоных казалі: «Цяжкая гэтая мова! Хто можа яе слухаць?» ⁶¹Але Езус, ведаючы, што вучні Ягоныя абураюцца, сказаў ім: «Ці гэта вас спакушае? ⁶²А калі ўбачыце Сына Чалавечага, які будзе ўзыходзіць туды, дзе быў раней? ⁶³Дух ажыўляе, цела ж ні на што не прыдатнае. Словы, якія Я кажу вам, ёсць Духам і жыццём. ⁶⁴Аднак ёсць сярод вас тыя, хто не верыць». Бо Езус ад пачатку ведаў, хто не верыць і хто Яго выдасць. ⁶⁵І сказаў: «Для таго гаварыў вам, што ніхто не можа прыйсці да Мяне, калі гэта не будзе дадзена яму Айцом».

Вызнанне Пятра

⁶⁶З гэтага часу многія вучні Ягоныя адышлі ад Яго і ўжо не хадзілі з Ім. ⁶⁷Тады Езус сказаў Дванаццаці: «Ці і вы таксама хочаце адысці?» ⁶⁸Адказаў Яму Сымон Пётр: «Пане, да каго мы пойдзем? Ты маеш словы вечнага жыцця. ⁶⁹А мы паверылі і пазналі, што Ты ёсць Святы Бога». ⁷⁰Адказаў ім Езус: «Ці не дванаццаць Я вас выбраў? І адзін з вас — д’ябал». ⁷¹Казаў жа пра Юду Сымона Іскарыёта, бо той меўся выдаць Яго, будучы адным з Дванаццаці.

Езус ідзе ў Ерузалем на свята

7 ¹Пасля гэтага хадзіў Езус па Галілеі. Ён не хацеў хадзіць па Юдэі, бо юдэі намагаліся забіць Яго.

²Набліжалася юдэйскае свята Шатроў. ³Тады браты Ягоныя казалі Яму: «Выйдзі адсюль і пайдзі ў Юдэю, каб і вучні Твае ўбачылі Твае справы, якія

робіш. ⁴Бо ніхто ўпотаі не робіць нічога і стараецца сам быць навідавоку. Калі Ты робіш такое, пакажы сябе свету». ⁵Бо нават браты Ягонья не верылі ў Яго. ⁶Тады кажа ім Езус: «Мой час яшчэ не настаў, а для вас час заўжды адпаведны. ⁷Свет не можа ненавідзець вас, а Мяне ненавідзіць, бо Я сведчу пра яго, што справы яго ліхія. ⁸Вы ідзіце на свята; Я не пайду на гэты свята, таму што яшчэ не споўніўся Мой час». ⁹Сказаўшы гэты, Ён застаўся ў Галілеі.

¹⁰Калі браты Ягонья прыйшлі на свята, тады і Ён прыйшоў, аднак не адкрыта, а як бы патаемна. ¹¹Юдэі ж шукалі Яго на свяце і казалі: «Дзе Ён?» ¹²І вялікае абурэнне было на Яго ў натоўпе: адны казалі, што Ён добры, другія ж казалі: «Не, Ён уводзіць народ у зман!» ¹³Ніхто, аднак, адкрыта не казаў пра Яго праз страх перад юдэямі.

Езус навучае ў святыні

¹⁴Ужо ў сярэдзіне свята Езус увайшоў у святыню і навучаў. ¹⁵А юдэі здзівіліся, кажучы: «Як жа Ён ведае Пісанні, не вучыўшыся?» ¹⁶Езус ім адказаў: «Маё вучэнне — не Маё, а таго, хто паслаў Мяне. ¹⁷Калі хто хоча выконваць волю Яго, той даведаецца, ці ад Бога вучэнне, ці Я сам ад сябе гавару. ¹⁸Хто гаворыць ад свайго імя, шукае ўласнай славы, а хто шукае славы таго, хто паслаў яго, той праўдзівы і няма ў ім несправядлівасці. ¹⁹Ці Майсей не даў вам Закон? Але ніхто з вас не выконвае Закону. Чаму вы хочаце забіць Мяне?» ²⁰Натоўп адказаў: «Ты апанаваны злым духам! Хто імкнецца забіць Цябе?» ²¹Езус сказаў ім у адказ: «Адну справу зрабіў Я, а вы ўсе здзіўляецеся. ²²Вось, Майсей даў вам абразанне (хоць яно не ад Майсея, але ад айцоў), і вы ў шабат абразаеце чалавека. ²³Калі чалавек прымае абразанне ў шабат, каб не парушыць Закон Майсееў, чаму гневаецеся на Мяне, што Я ў шабат аздаравіў усяго чалавека? ²⁴Не асуджайце з выгляду, але судзіце судом справядлівым».

Спрэчкі пра паходжанне Хрыста

²⁵Некаторыя з жыхароў Ерузалема казалі: «Ці не той гэты, якога хочаць забіць? ²⁶І вось Ён адкрыта гаворыць, і нічога не кажуць Яму. Хіба старэйшыны на самой справе пераканаліся, што Ён Месія? ²⁷Але мы ведаем, адкуль Ён. Калі ж прыйдзе Месія, то ніхто не будзе ведаць, адкуль Ён». ²⁸Тады Езус, навучаючы ў святыні, прамовіў голасна: «І Мяне ведаеце, і ведаеце адкуль Я. І не сам ад сябе Я прыйшоў, але праўдзівы той, хто паслаў Мяне, якога вы не ведаеце. ²⁹Я ведаю Яго, бо Я ад Яго, і Ён паслаў Мяне». ³⁰Тады шукалі, як схапіць Яго, але ніхто не падняў на Яго рукі, бо яшчэ не настала Ягоная гадзіна. ³¹Многія з натоўпу паверылі ў Яго і казалі: «Калі прыйдзе Месія, ці Ён учыніць больш знакаў, чым гэты ўчыніў?»

Прадказанне адыходу

³²Фарысеі ж пачулі, як народ абураецца, і паслалі першасвятары і фарысеі слуг схапіць Яго. ³³Тады Езус сказаў: «Яшчэ нядоўга пабуду з вамі і адыду да таго, хто паслаў Мяне. ³⁴Будзеце шукаць Мяне, і не знойдзеце, а туды, дзе Я, вы не можаце прыйсці». ³⁵Юдэі казалі адзін аднаму: «Куды Ён хоча ісці, што мы не знойдзем Яго? Ці не хоча Ён ісці ў грэцкую дыяспару і вучыць грэкаў? ³⁶Што Ён меў на ўвазе, кажучы: “Будзеце шукаць Мяне, і не знойдзеце, а туды, дзе Я, вы не можаце прыйсці”?»

Аб'яцанне жывой вады

³⁷У апошні, вялікі дзень свята, Езус стаў і, заклікаючы, сказаў: «Калі хто прагне, няхай прыйдзе да Мяне і п'е. ³⁸Хто верыць у Мяне, у таго, як сказана ў Пісанні, з улоння пацякуць рэкі вады жывой». ³⁹Гэта сказаў Ён пра Духа, якога меліся прыняць тыя, хто паверыў у Яго, бо яшчэ не было Духа, таму што Езус яшчэ не быў услаўлены.

Новая спрэчка пра паходжанне Езуса

⁴⁰З натоўпу, пачуўшы гэтыя словы, казалі: «Ён сапраўды прарок!» ⁴¹Другія казалі: «Гэта Месія!» А іншыя казалі: «Хіба з Галілеі прыйдзе Месія? ⁴²Ці ж не сказана ў Пісанні, што *Месія прыйдзе з роду Давіда і з мястэчка Бэтлеема, адкуль быў Давід?*» ⁴³І вось адбылася з-за Яго спрэчка ў натоўпе.

⁴⁴Некаторыя з іх хацелі схапіць Яго, але ніхто не падняў на Яго рукі. ⁴⁵Прышлі ж слугі да першасвятароў і фарысеяў, а тыя сказалі ім: «Чаму вы не прывялі Яго?» ⁴⁶Слугі адказалі: «Ніколі ніхто з людзей так не гаварыў». ⁴⁷Фарысеі адказалі ім: «Няўжо і вас увялі ў зман? ⁴⁸Хіба паверыў у Яго хто са старэйшын або з фарысеяў? ⁴⁹Але гэты натоўп, які не ведае Закону, пракляты!» ⁵⁰Тады Нікадэм, адзін з іх, які прыходзіў да Езуса раней, сказаў ім: ⁵¹«Ці наш Закон асуджае чалавека, пакуль не выслухаюць яго і не даведаюцца, што ён робіць?» ⁵²На гэта адказалі яму: «Ці і ты з Галілеі? Даследуй і ўбачыш, што з Галілеі прарок не выйдзе!» ⁵³І разышліся кожны да свайго дому.

Чужаложніца

8 ¹Езус пайшоў на Аліўную гару, ²а раніцай зноў прыйшоў у святыню, і ўсе людзі ішлі да Яго, а Ён сеў і вучыў іх. ³Прывялі тады кніжнікі і фарысеі да Яго жанчыну, якую злавілі на чужалостве і, паставіўшы яе пасярэдзіне, ⁴сказалі Яму: «Настаўнік, гэтую жанчыну злавілі на чужалостве. ⁵У Законе ж Майсей наказаў нам каменаваць такіх. А Ты што скажаш?» ⁶Яны казалі гэта, бо

выпрабоўвалі Яго, каб мець у чым абвінаваціць Яго. Але Езус, схіліўшыся, пісаў пальцам на зямлі. ⁷Калі ж пытаўся ў Яго далей, Ён выпрастаўся і сказаў ім: «Хто з вас без граху, няхай першы кіне ў яе камень». ⁸І зноў, схіліўшыся, пісаў на зямлі. ⁹Яны ж, калі пачулі гэта, адыходзілі адзін за адным, пачынаючы са старэйшых. Застаўся толькі Езус і жанчына, якая стаяла пасярэдзіне. ¹⁰Езус выпрастаўся і сказаў ёй: «Жанчына, дзе яны? Ніхто не асудзіў цябе?» ¹¹Яна адказала: «Ніхто, Пане». Езус сказаў ёй: «І Я не асуджаю цябе. Ідзі і адгэтуль больш не грашы».

Езус – святло свету

¹²І зноў прамовіў да іх Езус, кажучы: «Я — святло свету. Хто ідзе за Мною, той не будзе хадзіць у цемры, але будзе мець святло жыцця». ¹³Тады фарысеі сказалі Яму: «Ты сам пра сябе сведчыш, таму сведчанне Тваё непраўдзівае». ¹⁴Езус сказаў ім у адказ: «Нават калі Я сведчу сам пра сябе, сведчанне Маё праўдзівае, бо Я ведаю, адкуль прыйшоў і куды іду. А вы не ведаеце, адкуль Я прыйшоў і куды іду. ¹⁵Вы судзіце паводле цела; Я не суджу нікога. ¹⁶А калі Я і суджу, то суд Мой праўдзівы, таму што Я не адзін, але Я і Айцец, які паслаў Мяне. ¹⁷І ў Законе вашым напісана, што сведчанне двух чалавек праўдзівае. ¹⁸Я і сам сведчу пра сябе, і сведчыць пра Мяне Айцец, які паслаў Мяне». ¹⁹Тады яны сказалі Яму: «Дзе Айцец Твой?» Езус адказаў: «Вы не ведаеце ні Мяне, ні Айца Майго. Калі б вы ведалі Мяне, ведалі б і Айца Майго». ²⁰Гэтыя словы Езус сказаў каля скарбніцы, калі вучыў у святыні. І ніхто не схапіў Яго, бо яшчэ не настала Ягоная гадзіна.

Чарговае прадказанне адыходу

²¹І зноў сказаў ім Езус: «Я адыходжу, а вы будзеце шукаць Мяне і памрэце ў граху вашым! Куды Я іду, туды вы не можаце пайсці». ²²Тады юдэі сказалі: «Няўжо Ён заб’е самога сябе, што кажа: “Куды Я іду, туды вы не можаце пайсці”»? ²³І сказаў ім: «Вы з тых, хто ўнізе, а Я з тых, хто ў вышыні. Вы з гэтага свету, Я не з гэтага свету. ²⁴Таму Я і сказаў вам, што памрэце ў грахах вашых. Бо калі не паверыце, што Я ёсць, памрэце ў грахах вашых». ²⁵Тады сказалі Яму: «Хто Ты?» Езус адказаў ім: «Але ж, навошта яшчэ кажу вам! ²⁶Шмат чаго маю казаць пра вас і судзіць, але той, хто паслаў Мяне, праўдзівы, і што Я чуў ад Яго, тое кажу свету». ²⁷Яны не зразумелі, што Ён казаў ім пра Айца. ²⁸Тады сказаў ім Езус: «Калі ўзвысіце Сына Чалавечага, тады пазнаеце, што Я ёсць і нічога не раблю ад сябе, але як навучыў Мяне Айцец, так і кажу. ²⁹І той, хто паслаў Мяне, ёсць са Мною. Ён не пакінуў Мяне аднаго, бо Я заўсёды раблю тое, што Яму падабаецца». ³⁰Калі Ён казаў гэта, шмат хто

паверыў у Яго.

Езус і Абрагам

³¹Сказаў тады Езус юдэям, якія паверылі ў Яго: «Калі вы будзеце трываць у слове Маім, то сапраўды будзеце вучнямі Маімі ³²і пазнаеце праўду, а праўда вызваліць вас». ³³Тыя адказалі Яму: «Мы нашчадкі Абрагама і ніколі не былі паднявольныя нікому! Як жа Ты кажаш: “Вы станеце свабоднымі?”» ³⁴Езус адказаў ім: «Сапраўды, сапраўды кажу вам: кожны, хто чыніць грэх, гэта нявольнік граху. ³⁵А нявольнік не застаецца ў доме вечна — сын застаецца вечна. ³⁶Таму калі Сын вызваліць вас, будзеце сапраўды свабоднымі. ³⁷Ведаю, што вы нашчадкі Абрагама, аднак шукаеце, як Мянэ забіць, бо слова Майго няма ў вас. ³⁸Я кажу тое, што бачыў у Айца Майго, і вы робіце тое, што чулі ад айца». ³⁹Тыя сказалі Яму ў адказ: «Абрагам наш айцец». Езус сказаў ім: «Калі б вы былі дзецьмі Абрагама, рабілі б учынкi Абрагама. ⁴⁰А цяпер шукаеце, як забіць Мянэ, чалавека, які сказаў вам праўду, пачутую ад Бога. Абрагам гэтага не рабіў. ⁴¹Вы робіце ўчынкi айца вашага». Яны адказалі Яму: «Мы не з распусты народжаныя. Мы маем аднаго Айца — Бога!» ⁴²Езус сказаў ім: «Калі б Бог быў вашым айцом, вы б любілі Мянэ, бо Я ад Бога выйшаў і прыходжу. Я не сам ад сябе прыйшоў, але Ён паслаў Мянэ. ⁴³Чаму не разумееце мовы Маёй? Бо не можаце слухаць слова Майго. ⁴⁴Ваш айцец д’ябал, і вы хочаце выконваць жаданні бацькі вашага. Ён быў чалавеказабойцам ад пачатку і не выстаў у праўдзе, бо няма ў ім праўды. Калі ён хлусіць, кажа ад сябе, бо ён ілгун і бацька хлусні. ⁴⁵А паколькі Я кажу праўду, не верыце Мне. ⁴⁶Хто з вас абвінаваціць Мянэ ў граху? Калі кажу праўду, чаму не верыце Мне? ⁴⁷Хто ад Бога, той слухае Божыя словы. Вы не слухаеце, бо вы не ад Бога».

⁴⁸Тады юдэі сказалі Яму ў адказ: «Ці мы не маем рацыі, што Ты самаранін і апанаваны злым духам?» ⁴⁹Езус адказаў: «Я не апанаваны злым духам, а шаную Айца Майго, вы ж зневажаеце Мянэ. ⁵⁰Я не шукаю сваёй славы. Ёсць той, хто яе шукае і хто судзіць. ⁵¹Сапраўды, сапраўды кажу вам: хто захавае слова Маё, той не ўбачыць смерці ніколі». ⁵²Тады юдэі сказалі Яму: «Цяпер мы даведаліся, што ў Табе злы дух. Абрагам памёр і прарокі, а Ты кажаш: “Калі хто захоўвае Маё слова, той ніколі не пакаштуе смерці”. ⁵³Няўжо Ты большы за айца нашага Абрагама, які памёр? Прарокі таксама памерлі! Кім Ты сябе робіш?» ⁵⁴Езус адказаў: «Калі Я сам сябе буду праслаўляць, то Мая слава — нішто. Але тым, хто праслаўляе Мянэ, ёсць Айцец Мой, пра якога вы кажаце: “Ён — наш Бог!”» ⁵⁵Вы Яго не ведаеце, а Я ведаю Яго. І калі б Я сказаў, што не ведаю Яго, Я буду ілгуном, падобным да вас. Але Я ведаю Яго і захоўваю Ягонае слова. ⁵⁶Абрагам, айцец ваш, рады быў убачыць дзень Мой; і ўбачыў, і ўзрадаваўся».

⁵⁷На гэта юдэі сказалі Яму: «Табе няма яшчэ пяцідзесяці гадоў, і Ты бачыў Абрагама?» ⁵⁸Езус сказаў ім: «Сапраўды, сапраўды кажу вам: раней, чым з’явіўся Абрагам, Я ёсць». ⁵⁹Тады яны схапілі камяні, каб кінуць у Яго, але Езус укрыўся і выйшаў са святыні.

Аздараўленне сляпога ад нараджэння

9 ¹Праходзячы, Езус убачыў чалавека, сляпога ад нараджэння. ²Вучні спыталіся ў Яго, кажучы: «Раббі, хто зграшыў, ён ці бацькі ягоныя, што ён нарадзіўся сляпым?» ³Езус адказаў: «Ні ён не зграшыў, ні бацькі ягоныя, але сталася гэта дзеля таго, каб выявіліся праз яго справы Божыя. ⁴Пакуль дзень, нам трэба рабіць справы таго, хто паслаў Мяне. Надыходзіць ноч, калі ніхто не можа рабіць. ⁵Пакуль Я на свеце, Я — святло свету». ⁶Сказаўшы гэта, Ён плюнуў на зямлю, зрабіў са сліны грязь і памазаў грязню вочы сляпому, ⁷і сказаў яму: «Ідзі, абмыйся ў купальні Сілоэ!» (што перакладаецца «Пасланы»). Той пайшоў, абмыўся і прыйшоў відушчым. ⁸А суседзі і тыя, хто бачыў яго раней жабраком, казалі: «Ці не той гэта, які сядзеў і жабраваў?» ⁹Адны казалі: «Гэта ён!» Іншыя: «Падобны да яго!» А ён сам казаў: «Гэта я!» ¹⁰Тады спыталіся ў яго: «Як жа адкрыліся твае вочы?» ¹¹Той адказаў: «Чалавек, якога завуць Езус, зрабіў грязь, памазаў вочы мае і сказаў мне: “Ідзі да купальні Сілоэ і абмыйся!” Я пайшоў, абмыўся і стаў бачыць». ¹²Тады сказалі яму: «Дзе Ён?» Той адказаў: «Не ведаю».

¹³І павялі яго, што нядаўна быў сляпы, да фарысеяў. ¹⁴А ў той дзень, калі Езус зрабіў грязь і адкрыў яму вочы, быў шабат. ¹⁵Фарысеі зноў спыталіся ў яго, як ён стаў бачыць. Ён жа сказаў ім: «Грязь паклаў мне на вочы, я абмыўся, і бачу». ¹⁶Тады некаторыя з фарысеяў казалі: «Не ад Бога гэты чалавек, бо не захоўвае шабат!» Іншыя казалі: «Як можа грэшны чалавек чыніць такія цуды?» І падзяліліся яны. ¹⁷Зноў жа сказалі сляпому: «А ты што скажаш пра Яго, бо Ён адкрыў табе вочы?» Той адказаў: «Гэта прарок!» ¹⁸Аднак юдэі не паверылі, што ён быў сляпы і стаў бачыць, пакуль не паклікалі бацькоў таго, які стаў відушчым. ¹⁹Яны спыталіся ў іх, кажучы: «Гэта ваш сын, пра якога кажаце, што нарадзіўся сляпым? Як жа ён цяпер бачыць?» ²⁰Бацькі ягоныя адказалі: «Мы ведаем, што гэта наш сын і што ён нарадзіўся сляпым. ²¹Але, якім чынам ён цяпер бачыць, не ведаем, і хто адкрыў яму вочы, не ведаем. Спытайцеся ў яго самога, ён дарослы, сам пра сябе скажа!» ²²Так адказалі бацькі ягоныя, таму што баяліся юдэяў, бо юдэі ўжо змовіліся адлучыць ад сінагогі таго, хто вызнае Езуса як Месію. ²³Вось таму бацькі ягоныя і сказалі: «Ён дарослы, спытайцеся ў яго!»

²⁴Тады другі раз паклікалі чалавека, які быў сляпы, і сказалі яму: «Аддай хвалу Богу! Мы ведаем, што той чалавек — грэшнік». ²⁵Ён адказаў ім: «Ці грэшнік Ён, не ведаю. Адно ведаю, што я быў сляпы, а цяпер бачу». ²⁶Зноў сказалі яму: «Што зрабіў Ён з табою? Як адкрыў табе вочы?» ²⁷Ён адказаў ім: «Я ўжо казаў вам, а вы не слухалі. Навошта зноў хочаце пачуць? Хіба і вы хочаце стаць Ягонымі вучнямі?» ²⁸Яны зняважылі яго і сказалі: «Ты Ягоны вучань, а мы — вучні Майсея». ²⁹Мы ведаем, што з Майсеем размаўляў Бог. А вось той адкуль, мы не ведаем». ³⁰І адказаў ім гэты чалавек: «Менавіта гэта і дзіўна, што вы не ведаеце, адкуль Ён, а Ён адкрыў мне вочы!» ³¹Мы ведаем, што Бог не слухае грэшнікаў; а таго, хто пабожны і выконвае волю Ягоную, таго слухае. ³²Адвеку не было чутна, каб хто адкрыў вочы сляпому ад нараджэння. ³³Калі б Ён не быў ад Бога, нічога не мог бы рабіць». ³⁴Сказалі яму ў адказ: «У грахах ты ўвесь нарадзіўся, і ты яшчэ нас вучыш?» І выгналі яго прэч.

³⁵Езус пачуў, што выгналі яго прэч, і, знайшоўшы яго, сказаў: «Ці верыш у Сына Чалавечага?» ³⁶Той адказаў: «А хто Ён, Пане, каб я паверыў у Яго?» ³⁷Езус сказаў Яму: «Ты ўжо бачыў Яго, гэта той, хто гаворыць з табою». ³⁸Ён жа сказаў: «Веру, Пане!» І аддаў Яму пашану. ³⁹Тады сказаў Езус: «На суд прыйшоў Я ў гэты свет, каб невідучыя бачылі, а відучыя сталі сляпымі». ⁴⁰Пачулі гэта некаторыя з фарысеяў, якія былі з Ім, і сказалі Яму: «Няўжо і мы сляпыя?» ⁴¹Езус адказаў ім: «Калі б вы былі сляпыя, не мелі б граху. Але цяпер кажаце: “Бачым!”, і трывае грэх ваш.

Добры пастыр

10 ¹Сапраўды, сапраўды кажу вам: хто ўваходзіць праз браму на авечы двор, але прабіраецца інакш, той злодзей і злачынец. ²А хто ўваходзіць праз браму, той пастыр авечак. ³Брамнік яму адчыняе, і авечкі слухаюцца голасу ягонага; кліча сваіх авечак па імені і выводзіць іх. ⁴А калі ўсіх выведзе, ідзе перад імі, і авечкі ідуць за ім, бо ведаюць ягоны голас. ⁵За чужым не ідуць, але ўцякаюць ад яго, бо не ведаюць голасу чужых». ⁶Такую прыпавесць сказаў ім Езус, але яны не зразумелі, што Ён казаў ім.

⁷Тады Езус зноў сказаў: «Сапраўды, сапраўды кажу вам: Я — брама для авечак. ⁸Усе, колькі іх прыходзіла перада Мною, — гэта злодзеі і злачынцы, і авечкі не паслухалі іх. ⁹Я — брама. Калі хто ўвойдзе праз Мяне, будзе збаўлены, і ўвойдзе, і выйдзе, і знойдзе пашу. ¹⁰Злодзей прыходзіць дзеля таго, каб красці, забіваць і нішчыць. Я прыйшоў, каб вы мелі жыццё і мелі ў дастатку. ¹¹Я — добры пастыр. Добры пастыр аддае жыццё сваё за авечак. ¹²Найміт і не пастыр, якому не належаць авечкі, калі бачыць, што прыходзіць

воўк, кідае авечак і ўцякае, а воўк хапае і разганяе іх.¹³ Уцякае, бо ён найміт і не клапоціцца пра авечак.¹⁴ Я — добры пастыр і ведаю сваіх, а Мае ведаюць Мяне,¹⁵ як Мяне ведае Айцец і Я ведаю Айца. Я жыццё сваё аддаю за авечак.¹⁶ Ёсць у Мяне таксама іншыя авечкі, якія не з гэтага двара. І гэтых Мне трэба прывесці, і яны будуць слухаць голас Мой, і будзе адзін статак і адзін пастыр.¹⁷ За тое любіць Мяне Айцец, што Я аддаю жыццё сваё, каб узяць яго зноў.¹⁸ Ніхто не адбірае яго ў Мяне, але Я сам аддаю яго. Я маю ўладу яго аддаць і маю ўладу зноў узяць яго. Такую заповедзь Я атрымаў ад Айца Майго».

¹⁹Праз гэтыя словы сярод Юдэяў зноў адбыўся падзел.²⁰ Многія з іх казалі: «Ён апанаваны злым духам і вар’ячце! Нашто Яго слухаеце?»²¹ Іншыя казалі: «Гэта не словы апанаванага злым духам! Хіба можа злы дух адкрываць вочы сляпым?»

Езус — Божы Сын

²²Настала тады ў Ерузалеме свята Пасвячэння святыні. Была зіма,²³ і Езус хадзіў у святыні па портыку Саламона.²⁴ Абступілі Яго юдэі і казалі Яму: «Дакуль будзеш трымаць нас у няпэўнасці? Калі Ты Месія, скажы нам адкрыта!»²⁵ Езус адказаў ім: «Я сказаў вам, і вы не верыце. Справы, якія Я чыню ў імя Айца Майго, сведчаць пра Мяне.²⁶ Але вы не верыце, бо вы не з Маіх авечак.²⁷ Авечкі Мае слухаюць голас Мой, і Я ведаю іх, і яны ідуць за Мною.²⁸ Я даю ім вечнае жыццё навекі, і яны не загінуць ніколі, ніхто не вырве іх з рукі Маёй.²⁹ Айцец Мой, які даў Мне іх, большы за ўсіх. І ніхто не можа вырваць іх з рукі Айца.³⁰ Я і Айцец — адно».

³¹Юдэі зноў узялі камяні, каб каменаваць Езуса.³² Але Езус сказаў ім: «Шмат добрых учынкаў паказаў Я вам ад Айца. За які з гэтых учынкаў хочаце каменаваць Мяне?»³³ Юдэі адказалі Яму: «Не за добры ўчынак хочам каменаваць Цябе, а за блюзнерства і за тое, што Ты, будучы чалавекам, робіш сябе Богам».³⁴ Езус адказаў ім: «Ці не напісана ў Законе вашым: “Я сказаў: Вы багі”?»³⁵ Калі тыя, да каго было скіравана слова Божае, названы багамі, а Пісання нельга адхіліць,³⁶ то чаму ж вы гаворыце таму, каго Айцец асвятіў і паслаў у свет: “Блюзнерыш”, бо сказаў: “Я — Сын Божы?”³⁷ Калі Я не раблю справы Айца Майго, не верце Мне.³⁸ Аднак калі раблю, і не верыце Мне, паверце справам Маім, каб пазналі і ведалі, што Айцец ува Мне, а Я ў Ім».³⁹ Тады яны зноў намагаліся схапіць Яго, але Ён ухіліўся ад рукі іхняй.

Езус ідзе за Ярдан

⁴⁰І пайшоў зноў за Ярдан, на месца, дзе спачатку хрысціў Ян, і застаўся там.
⁴¹Многія прыйшлі да Яго і казалі: «Ян не ўчыніў ніводнага знаку, але ўсё, што Ян казаў пра Яго, было праўдай». ⁴²І шмат хто паверыў там у Яго.

Уваскрашэнне Лазара

11 ¹Быў нейкі хворы, Лазар з Бэтаніі, з вёскі Марыі і яе сястры Марты.
²Гэта была тая Марыя, якая намаściла Пана мірам і абцерла Яму ногі сваімі валасамі. Яе брат Лазар быў хворы. ³Таму сёстры паслалі сказаць Езусу: «Пане, той, каго Ты любіш, хворы».
⁴Пачуўшы гэта, Езус сказаў: «Гэтая хвароба не вядзе да смерці, але да славы Божай, каб Сын Божы праславіўся праз яе». ⁵Езус жа любіў Марту, яе сястру і Лазара. ⁶Пачуўшы, што той хварэе, заставаўся два дні на тым месцы, дзе знаходзіўся. ⁷Пасля гэтага сказаў вучням: «Пойдзем зноў у Юдэю». ⁸Вучні ж казалі Яму: «Раббі, яшчэ нядаўна юдэі хацелі каменаваць Цябе, а Ты зноў ідзеш туды?» ⁹Езус адказаў: «Ці не дванаццаць гадзін у дні? Калі хто ходзіць удзень, не спатыкаецца, таму што бачыць святло гэтага свету. ¹⁰А калі хто ходзіць уначы, спатыкаецца, бо няма ў ім святла». ¹¹Сказаў так, і пасля гэтага кажа ім: «Наш прыяцель Лазар заснуў, але Я іду абудзіць яго». ¹²Вучні Яго казалі: «Пане, калі заснуў, то выздаравее». ¹³Хоць Езус казаў пра яго смерць, вучні думалі, што Ён гаворыць пра звычайны сон. ¹⁴Тады Езус проста сказаў ім: «Лазар памёр. ¹⁵І Я рады за вас, што Мяне не было там, каб вы паверылі. Але пойдзем да яго». ¹⁶Тады Тамаш, якога называлі Блізня, сказаў астатнім вучням: «Пойдзем і мы, каб памерці разам з Ім!»
¹⁷Прышоўшы, Езус даведаўся, што Лазар ужо чатыры дні ў магіле.
¹⁸Бэтанія была блізка ад Ерузалема, каля пятнаццаці стадыяў. ¹⁹Многія з юдэяў прыйшлі да Марты і Марыі, каб суцешыць іх у смутку па браце. ²⁰Калі Марта пачула, што ідзе Езус, яна выйшла Яму насустрач, а Марыя сядзела дома.
²¹Тады Марта сказала Езусу: «Пане, калі б Ты быў тут, не памёр бы брат мой!
²²Але і цяпер ведаю, што аб чым бы Ты ні папрасіў Бога, Бог дасць Табе».
²³Езус сказаў ёй: «Уваскрэсне брат твой». ²⁴Марта сказала Яму: «Я ведаю, што ўваскрэсне падчас уваскрашэння ў апошні дзень». ²⁵Езус сказаў ёй: «Я — уваскрасенне і жыццё. Хто верыць у Мяне, калі нават і памрэ, будзе жыць. ²⁶А кожны, хто верыць у Мяне, не памрэ ніколі. Ці верыш у гэта?» ²⁷Яна адказала Яму: «Так, Пане. Я веру, што Ты — Хрыстус, Сын Божы, які павінен быў прыйсці ў свет».

²⁸Сказаўшы гэта, пайшла і паклікала сваю сястру Марыю, сказаўшы патаемна: «Настаўнік тут, Ён кліча цябе». ²⁹Калі яна пачула гэта, устала хутка і пайшла да Яго. ³⁰Езус яшчэ не ўвайшоў у вёску, але заставаўся на тым месцы, дзе Яго сустрэла Марта. ³¹Юдэі, якія былі з ёю ў доме і суцяшалі яе, убачылі, што Марыя хутка ўстала і выйшла, і пайшлі за ёю, думачы, што яна ідзе да магілы, каб там плакаць. ³²Калі Марыя прыйшла туды, дзе быў Езус, і ўбачыла Яго, яна ўпала да ног Ягоных і сказала Яму: «Пане, калі б Ты быў тут, не памёр бы брат мой!» ³³Тады Езус, убачыўшы, што яна плача і што плачуць юдэі, якія прыйшлі разам з ёю, сам глыбока ўзрушыўся і ўсхваляваўся, ды сказаў: «Дзе вы паклалі яго?» ³⁴Яны адказалі: «Пане, ідзі і паглядзі». ³⁵Езус заплакаў. ³⁶Юдэі ж казалі: «Глядзі, як Ён любіў яго!» ³⁷А некаторыя з іх казалі: «Ці не мог Ён, які адкрыў вочы сляпому, зрабіць, каб і гэты не памёр?»

³⁸Езус жа, ізноў глыбока ўзрушаны, ідзе да магілы. Была ж гэта пячора, і камень ляжаў на ёй. ³⁹Сказаў Езус: «Адсуньце камень!» Сястра памерлага, Марта, кажа Яму: «Пане, ужо смярдзіць, бо чацвёрты дзень, як памёр!» ⁴⁰Езус сказаў ёй: «Ці не казаў Я табе, што, калі будзеш верыць, убачыш славу Божую?» Тады адсунулі камень. ⁴¹А Езус узяў вочы ўгару і сказаў: «Ойча, дзякую Табе, што Ты пачуў Мяне. ⁴²Я ведаў, што Ты заўсёды чуеш Мяне. Але сказаў дзеля натоўпу, які стаіць вакол, каб паверылі, што Ты паслаў Мяне». ⁴³І, сказаўшы гэта, крыкнуў моцным голасам: «Лазар, выйдзі вонкі!» ⁴⁴І выйшаў памерлы з нагамі і рукамі, абвязанымі палатном, а твар ягоны быў абвязаны хусткаю. Кажа ім Езус: «Развяжыце яго і дазвольце яму хадзіць».

Прысуд Сінэдрыёна

⁴⁵Тады многія з юдэяў, якія прыйшлі да Марыі і бачылі, што ўчыніў Езус, паверылі ў Яго. ⁴⁶А некаторыя з іх пайшлі да фарысеяў і расказалі ім, што зрабіў Езус. ⁴⁷Тады першасвятары і фарысеі сабралі Сінэдрыён і казалі: «Што нам рабіць, бо гэты чалавек робіць шмат знакаў? ⁴⁸Калі пакінем Яго так, то ўсе павераць у Яго, і прыйдуць рымляне, і знішчаць месца нашае і наш народ!» ⁴⁹Адзін жа з іх, Каяфа, які быў у той год першасвятаром, сказаў ім: «Вы нічога не разумееце і не думаеце, ⁵⁰што карысней вам, каб адзін чалавек памёр за людзей, а не каб увесь народ загінуў!» ⁵¹А сказаў ён гэта не ад самога сябе, але, будучы ў той год першасвятаром, прарочыў, што Езус памрэ за народ, ⁵²і не толькі за народ, але і за тое, каб рассеяных дзяцей Божых сабраць у адно. ⁵³З гэтага дня вырашылі забіць Яго.

⁵⁴Таму Езус ужо больш не хадзіў адкрыта між юдэяў, але адышоў адтуль у краіну каля пустыні, у горад, які называўся Эфраім, і там заставаўся з вучнямі.

Набліжэнне Пасхі

⁵⁵Набліжалася юдэйская Пасха, і многія з усёй краіны прыйшлі ў Ерузалем перад Пасхаю, каб ачысціцца. ⁵⁶Яны шукалі Езуса і, стоячы ў святыні, казалі адзін аднаму: «Як вам здаецца? Хіба не прыйдзе Ён на свята?» ⁵⁷А першасвятары і фарысеі загадалі кожнаму, хто даведаецца, дзе Ён, данесці, каб схапіць Яго.

Намашчэнне ў Бэтаніі

12 ¹За шэсць дзён да Пасхі прыйшоў Езус у Бэтанію, дзе быў Лазар, якога Ён уваскрасіў. ²Таму прыгатавалі Яму там вячэру, і Марта прыслугоўвала, а Лазар сядзеў разам з Ім пры стале. ³Марыя ж узяла фунт міра з чыстага і вельмі каштоўнага нардру і намасціла ногі Езусу, і абцёрла сваімі валасамі ногі Ягонья. А дом напоўніўся пахам міра. ⁴Сказаў тады Юда Іскарыёт, адзін з вучняў Ягоньх, які збіраўся выдаць Яго: ⁵«Чаму не прадалі гэтага міра за трыста дынараў і не раздалі ўбогім?» ⁶А сказаў гэта не таму, што клапаціўся пра ўбогіх, а таму, што быў злодзеем і, маючы скарбонку, забіраў тое, што туды кідалі. ⁷Сказаў яму Езус: «Пакінь яе, каб яна захавала гэта на дзень Майго пахавання. ⁸Бо ўбогіх заўсёды маеце пры сабе, а Мяне не заўсёды маеце».

⁹Мноства народу з юдэяў, даведаўшыся, што там Езус, прыйшлі не толькі дзеля Езуса, але каб таксама ўбачыць Лазара, якога Ён уваскрасіў з мёртвых. ¹⁰Першасвятары ж пастанавілі забіць і Лазара, ¹¹бо многія з юдэяў адыходзілі ад іх і верылі ў Езуса.

Урачысты ўезд у Ерузалем

¹²На другі дзень многія, хто прыйшоў на свята, пачуўшы, што Езус ідзе ў Ерузалем, ¹³узялі пальмавыя галінкі і выйшлі Яму насустрач, і ўсклікалі: «Гасанна!

*Благаслаўлены той, хто прыходзіць у Імя Пана,
Кароль Ізраэля!»*

¹⁴А Езус знайшоў асляня і сеў на яго; як напісана:

¹⁵*«Не бойся, дачка Сіёна.*

*Вось Кароль твой ідзе,
седзячы на асляняці».*

¹⁶Вучні Ягонья спачатку не зразумелі гэтага, але калі Езус быў услаўлены, тады ўзгадалі, што так было пра Яго напісана і так Яму зрабілі.

¹⁷Натоўп, які быў з Ім, сведчыў, што Ён паклікаў Лазара з магілы і ўваскрасіў яго. ¹⁸Таму народ і сустрэў Яго, бо пачуў, што Ён учыніў такі знак.

¹⁹ А фарысеі казалі адзін аднаму: «Бачыце, што нічога не дапамагае? Увесь свет пайшоў за Ім!»

Прадказанне ўзвышэння Сына Чалавечага

²⁰ Былі некаторыя грэкі сярод тых, хто прыйшоў пакланіцца Богу на свята.
²¹ Яны падышлі да Філіпа, які быў з Бэтсаіды Галілейскай, і прасілі яго, кажучы: «Пане, мы хочам убачыць Езуса». ²² Прыйшоў Філіп і сказаў пра гэта Андрэю. Потым Андрэй і Філіп пайшлі і расказалі Езусу. ²³ А Езус сказаў ім у адказ: «Настала гадзіна, каб быў услаўлены Сын Чалавечы. ²⁴ Сапраўды, сапраўды кажу вам: калі пшанічнае зерне, упаўшы ў зямлю, не памрэ, то застанеца адно, а калі памрэ, то прынясе багаты плён. ²⁵ Хто любіць жыццё сваё, загубіць яго, а той, хто ненавідзіць жыццё сваё на гэтым свеце, захавае яго для вечнага жыцця. ²⁶ Калі хто служыць Мне, няхай ідзе Маім шляхам; і дзе Я, там будзе і слуга Мой. І хто Мне служыць, таго ўшануе Айцец Мой. ²⁷ Цяпер усхвалявана душа Мая; і што Мне сказаць? Ойча, захавай Мяне ад гэтай гадзіны. Але ж дзеля гэтай гадзіны Я і прыйшоў. ²⁸ Ойча, услаў імя сваё!» І пачуўся з неба голас: «Уславіў і ўслаўлю зноў!»

²⁹ Натойп жа, які стаяў і чуў гэта, казаў: «Гэта гром». Іншыя казалі: «Анёл гаварыў з Ім». ³⁰ Адказваючы, Езус сказаў: «Не дзеля Мяне быў гэты голас, але дзеля вас. ³¹ Цяпер адбываецца суд над гэтым светам; цяпер князь гэтага свету будзе выкінуты вон. ³² І Я, калі буду ўзняты над зямлёю, усіх прыцягну да сябе». ³³ Казаў жа Ён гэта, прадказваючы, якою смерцю меў памерці. ³⁴ Натойп спытаўся ў Яго: «Мы чулі з Закону, што Месія трывае на векі. Дык чаму Ты кажаш, што павінен быць узвышаны Сын Чалавечы? Хто гэты Сын Чалавечы?» ³⁵ Тады Езус сказаў ім: «Яшчэ нядоўга будзе святло сярод вас. Хадзіце, пакуль маеце святло, каб цемра не агарнула вас. А хто ходзіць у цемры, не ведае, куды ідзе. ³⁶ Пакуль маеце святло, верце ў святло, каб стаць дзецьмі святла». Сказаўшы гэта, Езус адышоў і ўкрыўся ад іх.

Бязвер'е людзей

³⁷ Хоць Ён учыніў перад імі столькі знакаў, яны не паверылі ў Яго, ³⁸ каб збылося слова, сказанае прарокам Ісаем:

«Пане, хто паверыў пачутаму ад нас?

Каму адкрылася плячо Пана?»

³⁹ Таму не маглі верыць, бо, як сказаў яшчэ Ісая:

⁴⁰ *«Ён асляпіў вочы іх*

і зрабіў жорсткімі сэрцы іхнія,

каб не бачылі вачыма

*і не разумелі сэрцам,
і не навярнуліся,
каб Я вылечыў іх».*

⁴¹Гэта сказаў Ісая, бо бачыў славу Яго і казаў пра Яго. ⁴²Аднак жа і са старэйшын шмат хто паверыў у Яго, але праз страх перад фарысеямі не прызнаваліся, каб не выключылі іх з сінагогі, ⁴³бо яны больш любілі чалавечую славу, чым славу Божую.

Вера ў Езуса — вера ў Бога

⁴⁴Езус усклікнуў і сказаў: «Хто верыць у Мяне, не ў Мяне верыць, а ў таго, хто паслаў Мяне. ⁴⁵І хто бачыць Мяне, бачыць таго, хто паслаў Мяне. ⁴⁶Я, святло, прыйшоў на свет, каб кожны, хто верыць у Мяне, не заставаўся ў цемры. ⁴⁷І калі хто пачуе словы Мае і не захавася іх, Я не суджу яго. Бо Я прыйшоў не судзіць свет, а збавіць свет. ⁴⁸Хто пагарджае Мною і не прымае Маіх словаў, той мае сабе судзію — слова, якое Я абвясчаў, яно будзе судзіць яго ў апошні дзень. ⁴⁹Бо Я казаў не ад сябе, але Айцец, які паслаў Мяне, Ён даў Мне заповедзь, што казаць і што гаварыць. ⁵⁰І Я ведаю, што заповедзь Ягоная — гэта жыццё вечнае. Таму тое, што Я кажу, кажу так, як сказаў Мне Айцец».

АПОШНЯЯ ВЯЧЭРА.

МУКА, СМЕРЦЬ І ЎВАСКРАСЕННЕ ЕЗУСА

Абмыццё ног

13 ¹Перад святам Пасхі Езус, ведаючы, што прыйшла Ягоная гадзіна перайсці з гэтага свету да Айца, палюбіўшы сваіх у свеце, дарэшты палюбіў іх. ²І падчас вячэры, калі д'ябал ужо схіліў сэрца Юды Сымонавага Іскарыёта, каб выдаць Яго, ³Езус, ведаючы, што Айцец усё аддаў у рукі Ягоныя і што Ён выйшаў ад Бога і да Бога ідзе, ⁴устаў з-за стала, скінуў верхнюю вопратку і, узяўшы палатно, падперазаўся. ⁵Потым наліў вады ў місу і пачаў абмываць ногі вучням, і выціраць палатном, якім быў падперазаны. ⁶Падышоў да Сымона Пятра. Той сказаў Яму: «Пане, Ты хочаш абмыць мне ногі?» ⁷Езус адказаў яму: «Тое, што Я раблю, Ты цяпер не разумееш, але зразумееш пасля». ⁸Сказаў Яму Пётр: «Не, не абмыеш ніколі маіх ног!» Езус адказаў яму: «Калі не абмыю цябе, не будзеш мець удзелу са Мною». ⁹Сымон Пётр кажа Яму: «Пане, не толькі ногі, але і рукі, і галаву!» ¹⁰Сказаў яму Езус: «Абмытаму трэба толькі ногі абмыць, бо ўвесь чысты. І вы чыстыя, але не ўсе». ¹¹Бо ведаў, хто выдасць Яго. Таму сказаў: «Не ўсе вы чыстыя».

¹²А калі абмыў ім ногі, апрануў вопратку сваю і зноў заняў месца за сталом, і сказаў ім: «Ці разумееце, што Я зрабіў вам?» ¹³Вы Мяне называеце Настаўнікам і Панам, і добра кажаце, бо Я ім ёсць. ¹⁴Калі ж Я, Пан і Настаўнік, абмыў вам ногі, то і вы павінны абмываць ногі адзін аднаму. ¹⁵Я даў вам прыклад, каб і вы рабілі, як Я зрабіў вам. ¹⁶Сапраўды, сапраўды кажу вам: слуга не большы за свайго гаспадара, і пасланнік не большы за таго, хто паслаў яго. ¹⁷Калі гэта ведаеце і чыніце так, вы шчаслівыя. ¹⁸Не пра ўсіх вас кажу. Я ведаю, каго выбраў. Але няхай збудзецца Пісанне: *“Хто есць са Мною хлеб, падняў на Мяне пату сваю”*. ¹⁹Цяпер, перш чым гэта станеца, кажу вам, каб, калі станеца, вы паверылі, што Я ёсць. ²⁰Сапраўды, сапраўды кажу вам: хто прымае таго, каго Я пашлю, Мяне прымае, а хто Мяне прымае, прымае таго, хто паслаў Мяне».

Прадказанне здрады Юды

²¹Сказаўшы гэта, Езус узрушыўся духам і засведчыў, кажучы: «Сапраўды, сапраўды кажу вам, што адзін з вас выдасць Мяне». ²²Вучні глядзелі адзін на аднаго, не ведаючы, пра каго Ён кажа. ²³Быў адзін з вучняў Ягоных, якога любіў Езус і які спачываў на грудзях Езуса. ²⁴Яму і кіўнуў Сымон Пётр, каб даведаўся, хто той, пра каго Ён кажа. ²⁵Той жа прыпаў да грудзей Езуса і спытаў у Яго: «Пане, хто гэта?» ²⁶Езус адказаў: «Той, каму Я, абмакнуўшы, падам кавалак хлеба». І, абмакнуўшы кавалак, падаў яго Юдзе Сымонаваму Іскарыёту. ²⁷Тады, пасля спажыцця кавалка, увайшоў у яго д’ябал. І сказаў яму Езус: «Што маеш рабіць, рабі хутчэй». ²⁸Але ніхто з тых, хто быў за сталом, не зразумеў, чаму Ён так сказаў яму. ²⁹Паколькі Юда меў скарбонку, то некаторыя думалі, што Езус сказаў яму: «Купі, што нам трэба на свята», або каб даў што-небудзь убогім. ³⁰Ён жа, спажыўшы кавалак, адразу выйшаў. А была ноч.

Новая заповедзь любові

³¹Калі ж выйшаў, Езус сказаў: «Цяпер уславіўся Сын Чалавечы, а Бог уславіўся ў Ім. ³²Калі Бог уславіўся ў Ім, то і Бог уславіць Яго ў сабе, і хутка ўславіць Яго. ³³Дзеці, яшчэ крыху Я буду з вамі. Будзеце шукаць Мяне, але як сказаў юдэям, так і вам кажу цяпер: куды Я іду, вы пайсці не можаце. ³⁴Новую заповедзь даю вам, каб вы любілі адзін аднаго. Як Я палюбіў вас, так і вы любіце адзін аднаго. ³⁵Па гэтым усе пазнаюць, што вы Мае вучні, калі будзеце мець любоў адзін да аднаго».

Прадказанне адрачэння Пятра

³⁶Кажа Яму Сымон Пётр: «Пане, куды Ты ідзеш?» Адказаў яму Езус: «Куды Я іду, ты не можаш цяпер пайсці за Мною, але потым пойдзеш». ³⁷Сказаў Яму

Пётр: «Пане, чаму я не магу цяпер пайсці за Табою? Жыццё сваё аддам за Цябе». ³⁸Адказаў яму Езус: «Жыццё сваё аддасі за Мяне? Сапраўды, сапраўды кажу табе: певень не праспявае, як ты тройчы адрачэшся ад Мяне.

Езус — дарога да Айца

14 ¹Няхай не трывожыцца сэрца вашае. Верыце ў Бога і ў Мяне верце. ²У доме Айца Майго шмат святліц. А калі б так не было, ці сказаў бы вам, што іду падрыхтаваць месца для вас. ³А калі пайду і падрыхтую вам месца, прыйду зноў і забяру вас да сябе, каб і вы былі там, дзе Я. ⁴А дарогу, куды Я іду, вы ведаеце».

⁵Кажа яму Тамаш: «Пане, не ведаем, куды ідзеш. Як жа можам ведаць дарогу?» ⁶Езус сказаў яму: «Я — дарога, і праўда, і жыццё. Ніхто не прыходзіць да Айца інакш, як толькі праз Мяне. ⁷Калі вы ведаеце Мяне, то будзеце ведаць і Айца Майго. І адгэтуль ужо Яго ведаеце і бачылі». ⁸Філіп кажа Яму: «Пане, пакажы нам Айца, і хопіць нам». ⁹Адказаў яму Езус: «Філіпе, столькі часу Я з вамі, а ты не ведаеш Мяне? Хто бачыў Мяне, бачыў Айца. Дык чаму ты кажаш: “Пакажы нам Айца?”» ¹⁰Ці ты не верыш, што Я ў Айцу і Айцец ува Мне? Словы, што Я кажу вам, не ад сябе кажу. Айцец, які ўва Мне, Ён чыніць справы. ¹¹Верце Мне, што Я ў Айцу і Айцец ува Мне. А калі не, то верце дзеля саміх спраў.

¹²Сапраўды, сапраўды кажу вам: хто верыць у Мяне, будзе рабіць справы, якія Я раблю, і большыя за іх зробіць, бо Я іду да Айца. ¹³І тое, аб чым папросіце ў імя Маё, Я зраблю гэта, каб уславіўся Айцец у Сыне. ¹⁴Калі аб чым папросіце Мяне ў імя Маё, Я зраблю гэта.

Аб'яцанне Суцяшыцеля

¹⁵Калі любіце Мяне, будзеце захоўваць Мае заповедзі. ¹⁶І Я папрашу Айца, і дасць вам іншага Суцяшыцеля, каб быў з вамі на векі, ¹⁷Духа праўды, якога свет не можа прыняць, таму што не бачыць Яго і не ведае. А вы Яго ведаеце, бо Ён з вамі ёсць і ў вас будзе. ¹⁸Не пакіну вас сіротамі, прыйду да вас. ¹⁹Яшчэ крыху і свет ужо не ўбачыць Мяне. Вы ж бачыце Мяне, бо Я живу, і вы жыць будзеце. ²⁰У той дзень пазнаеце, што Я ў Айцу Маім, і вы ўва Мне, і Я ў вас. ²¹Хто мае заповедзі Мае і захоўвае іх, той любіць Мяне. А хто любіць Мяне, таго палюбіць Айцец Мой, і Я палюблю яго, і аб'яўлюся яму».

²²Юда, не Іскарыйёт, кажа Яму: «Пане, як сталася, што Ты хочаш аб'явіцца нам, а не свету?» ²³Езус сказаў яму ў адказ: «Калі хто любіць Мяне, той захоўвае слова Маё, і палюбіць таго Айцец Мой, і прыйдзе да яго, і зробім

жыллё ў яго. ²⁴Хто не любіць Мяне, той не захоўвае слоў Маіх. А слова, якое вы чуеце, не Маё, а Айца, які паслаў Мяне.

²⁵Я сказаў вам гэта, будучы з вамі. ²⁶А Суцяшыцель, Дух Святы, якога Айцец паслаў ў імя Маё, навучыць вас усяму і нагадае вам пра ўсё, што Я сказаў вам. ²⁷Спакой пакідаю вам, спакой Мой даю вам. Не так, як дае свет, Я вам даю. Няхай не трывожыцца сэрца вашае і не баіцца. ²⁸Вы чулі, што Я сказаў вам: адыходжу і прыйду да вас. Калі б вы Мяне любілі, то радаваліся б, што Я іду да Айца, бо Айцец Мой большы за Мяне. ²⁹І цяпер Я сказаў вам, перш чым гэта станецца, каб вы паверылі, калі гэта станецца. ³⁰Ужо нядоўга Мне размаўляць з вамі, бо надыходзіць валадар гэтага свету. Ён нічога не мае ўва Мне. ³¹Але каб свет ведаў, што Я люблю Айца і раблю так, як наказаў Мне Айцец. Устаньце, пойдзем адгэтуль.

Сапраўдная вінаградная лаза

15 ¹Я — сапраўдная вінаградная лаза, а Айцец Мой — вінаградар.

²Кожную галінку ўва Мне, якая не прыносіць плоду, Ён адразае, і кожную, якая дае плод, Ён ачышчае, каб дала яшчэ больш пладоў. ³Вы ўжо чыстыя дзякуючы слову, якое Я сказаў вам. ⁴Заставайцеся ўва Мне, а Я ў вас. Як галінка не можа прынесці плоду сама з сябе, калі не застанецца ў вінаграднай лазе, так і вы, калі не будзеце ўва Мне. ⁵Я — вінаградная лаза, вы — галіны. Хто застаецца ўва Мне, а Я ў ім, той прыносіць багаты плён, бо без Мяне нічога не можаце зрабіць. ⁶Хто не застаецца ўва Мне, будзе выкінуты вон, як галіна, і засохне. Іх збіраюць і кідаюць у агонь, і яны згараюць. ⁷Калі будзеце ўва Мне і словы Мае ў вас будуць, прасіце, чаго захочаце, і станецца вам. ⁸Гэтым будзе ўслаўлены Айцец Мой, калі вы прынясеце багаты плён і станецца Маімі вучнямі. ⁹Як Мяне палюбіў Айцец, так і Я палюбіў вас. Заставайцеся ў Маёй любові. ¹⁰Калі будзеце захоўваць Мае заповедзі, застанецеся ў любові Маёй, як і Я захаваў заповедзі Айца Майго і застаюся ў Ягонай любові. ¹¹Гэта Я сказаў вам, каб Мая радасць была ў вас, і каб радасць ваша была поўнай.

¹²Вось заповедзь Мая, каб вы любілі адзін аднаго, як Я палюбіў вас. ¹³Ніхто не мае большай любові за тую, калі хто жыццё сваё аддае за сяброў сваіх. ¹⁴Вы сябры Мае, калі робіце тое, што Я наказваю вам. ¹⁵Я ўжо не называю вас слугамі, бо слуга не ведае, што робіць ягоны гаспадар. Я ж назваў сябрамі вас, бо ўсё, што чуў ад Айца Майго, Я сказаў вам. ¹⁶Не вы Мяне выбралі, але Я выбраў вас і прызначыў, каб вы ішлі і прыносілі плён, і каб плён ваш трываў. Каб Айцец даў вам тое, чаго толькі папрасіце ў імя Маё. ¹⁷Гэта наказваю вам, каб вы любілі адзін аднаго.

Вучні і свет

¹⁸Калі свет вас ненавідзіць, ведайце, што Мяне раней за вас зненавідзеў.
¹⁹Калі б вы былі са свету, ён любіў бы вас, як сваё. А паколькі вы не са свету, бо Я выбраў вас са свету, таму свет ненавідзіць вас. ²⁰Памятайце слова, якое Я сказаў вам: слуга не большы за свайго гаспадара. Калі Мяне пераследавалі, то і вас будуць пераследаваць. Калі слова Маё захавалі, то і вашае захаваюць. ²¹Але ўсё гэта будуць рабіць вам з прычыны імя Майго, бо не ведаюць таго, хто паслаў Мяне. ²²Калі б Ян не прыйшоў і не гаварыў з імі, не мелі б граху. Цяпер жа не маюць апраўдання за свой грэх. ²³Хто ненавідзіць Мяне, той і Айца Майго ненавідзіць. ²⁴Калі б Я не ўчыніў тых спраў, якіх не рабіў ніхто іншы, яны не мелі б граху. А цяпер яны бачылі і зненавідзелі Мяне і Айца Майго. ²⁵Але няхай збудзецца слова, напісанае ў іхнім Законе: “Зненавідзелі мяне без прычыны”.
²⁶Калі прыйдзе Суцяшыцель, якога Я пашлю вам ад Айца, Дух праўды, які ад Айца паходзіць, Ён будзе сведчыць пра Мяне. ²⁷Але і вы сведчыце, бо вы ад пачатку са Мною.

16 ¹Я сказаў вам гэта, каб вы не зняверыліся. ²Вас адлучаць ад сінагогі. Але прыходзіць час, калі кожны, хто заб’е вас, будзе думаць, што здзяйсняе пакланенне Богу. ³І так будуць рабіць, бо не пазналі ні Айца, ні Мяне. ⁴Але я сказаў вам гэта, каб вы, калі прыйдзе іхні час, згадалі тое, што Я сказаў вам. Я не казаў вам гэтага ад пачатку, бо Я быў з вамі.

Дух Суцяшыцель

⁵Цяпер Я адыходжу да таго, хто паслаў Мяне, і ніхто з вас не пытаецца ў Мяне: “Куды ідзеш?” ⁶Але таму, што Я сказаў вам гэта, смутак напоўніў сэрца вашае. ⁷Аднак Я кажу вам праўду: лепш для вас, каб Я адышоў. Бо калі Я не адыду, Суцяшыцель не прыйдзе да вас. А калі адыду, пашлю Яго да вас. ⁸Калі Ён прыйдзе, пераканае свет наконт граху, справядлівасці і суда. ⁹Наконт граху, бо не вераць у Мяне. ¹⁰Наконт справядлівасці, бо іду да Айца, і вы ўжо не ўбачыце Мяне. ¹¹Наконт суда, бо князь гэтага свету ўжо асуджаны.
¹²Яшчэ шмат чаго маю сказаць вам, але цяпер вам гэтага не знесці. ¹³Калі ж прыйдзе Ён, Дух праўды, навучыць вас усёй праўдзе. Бо не ад сябе будзе прамаўляць, а будзе казаць вам тое, што пачуе, і будучыню абвесціць вам. ¹⁴Ён уславіць Мяне, бо ад Майго возьме і абвесціць вам. ¹⁵Усё, што мае Айцец, гэта Маё. Таму Я сказаў вам, што з Майго возьме і абвесціць вам.

Смутаг ваш абернецца ў радасць

¹⁶Яшчэ крыху і вы не ўбачыце Мяне, і хутка зноў убачыце Мяне».

¹⁷Некаторыя з вучняў сказалі адзін аднаму: «Што гэта Ён кажа нам: “Яшчэ крыху і вы не ўбачыце Мяне, і хутка зноў убачыце Мяне,” і: “Я іду да Айца”?»

¹⁸Казалі таксама: «Што гэта значыць: “Яшчэ крыху”»? Не ведаем, што Ён кажа».

¹⁹А Езус пазнаў, што хацелі ў Яго спытаць, і сказаў ім: «Распытваецеся адзін у аднаго пра тое, што Я сказаў: “Яшчэ крыху і вы не ўбачыце Мяне, і хутка зноў убачыце Мяне?”» ²⁰Сапраўды, сапраўды кажу вам: вы будзеце плакаць і галасіць, а свет будзе радавацца. Вы будзеце смуткаваць, але смутаг ваш абернецца ў радасць. ²¹Жанчына, калі нараджае, смуткуе, бо прыйшла яе гадзіна. Калі ж народзіць дзіця, ужо не памятае з радасці пра боль, бо чалавек нарадзіўся на свет. ²²Так і вы цяпер смуткуеце, але Я зноў убачу вас, і ўзрадуецца сэрца вашае, і радасці вашай ніхто не адбярэ ў вас. ²³У той дзень вы ні пра што не будзеце ў Мяне пытацца.

Сапраўды, сапраўды кажу вам: калі чаго ў імя Маё папросіце ў Айца, дасць вам. ²⁴Дагэтуль вы нічога не прасілі ў імя Маё. Прасіце і атрымаеце, каб радасць ваша была поўнай. ²⁵Гэта Я казаў вам у прыпавесцях. Надыходзіць час, калі ўжо не ў прыпавесцях буду казаць, а адкрыта абвяшчу вам пра Айца. ²⁶У той дзень будзеце прасіць у імя Маё. І не кажу, што Я буду прасіць Айца за вас. ²⁷Сам Айцец любіць вас, бо вы Мяне палюбілі і паверылі, што Я выйшаў ад Бога. ²⁸Я выйшаў ад Айца і прыйшоў у свет. Зноў пакідаю свет і іду да Айца».

²⁹Вучні сказалі Езусу: «Вось цяпер Ты гаворыш адкрыта і не кажаш ніякай прыпавесці. ³⁰Цяпер мы ведаем, што Ты ведаеш усё і не маеш патрэбы, каб нехта пытаўся ў Цябе. Таму верым, што Ты прыйшоў ад Бога».

³¹Езус адказаў ім: «Цяпер верыце? ³²Вось надыходзіць час і ўжо настаў, калі вы расеецеся кожны ў свой бок і Мяне пакінеце аднаго. Але Я не адзін, бо Айцец са Мною. ³³Гэта Я сказаў вам, каб вы мелі ўва Мне спакой. У свеце зведаеце ўціск, але будзьце адважнымі: Я перамог свет».

Малітва Езуса

17 ¹Сказаўшы гэта, Езус узяў вочы свае да неба і сказаў: «Ойча, прыйшла гадзіна. Услаў Сына свайго, каб і Сын уславіў Цябе. ²Ты даў Яму ўладу над усякім целам, каб Ён даў жыццё вечнае ўсяму, што Ты даў Яму. ³А вечнае жыццё ў тым, каб пазналі Цябе, адзінага праўдзівага Бога, і таго, каго Ты паслаў, Езуса Хрыста. ⁴Я ўславіў Цябе на зямлі, выканаўшы справу, якую Ты даручыў Мне зрабіць. ⁵А цяпер Ты, Ойча, услаў Мяне ў сабе хвалою, якую меў Я ў Цябе перад існаваннем свету.

⁶Я адкрыў імя Тваё людзям, якіх Ты даў Мне са свету. Яны былі Тваімі, і Ты даў Мне іх, і яны захавалі слова Тваё. ⁷Цяпер яны пазналі, што ўсё, што Ты даў Мне, паходзіць ад Цябе. ⁸Бо словы, якія Ты даў Мне, Я даў ім, і яны прынялі іх і сапраўды пазналі, што Я выйшаў ад Цябе, і паверылі, што Ты паслаў Мяне. ⁹Я за іх прашу. Не за ўвесь свет прашу, але за тых, каго Ты даў Мне, бо яны Твае. ¹⁰І ўсё Маё — гэта Тваё, і Тваё — гэта Маё, і Я ўславіўся ў іх. ¹¹Я ўжо не ў свеце, але яны яшчэ ў свеце, Я ж іду да Цябе.

Ойча святы, захавай іх у імені Тваім, якое Ты даў Мне, каб яны былі адно, як і Мы. ¹²Калі Я быў з імі, Я захоўваў іх у імені Тваім, якое Ты даў Мне. І збярог, і ніхто з іх не загінуў, апроч сына пагібелі, каб збылося Пісанне. ¹³А цяпер іду да Цябе і кажу гэта ў свеце, каб яны мелі ў сабе поўную Маю радасць. ¹⁴Я даў ім слова Тваё, і свет зненавідзеў іх, бо яны не са свету, як і Я не са свету.

¹⁵Не прашу, каб Ты ўзяў іх са свету, а каб захаваў іх ад злога. ¹⁶Яны не са свету, як і Я не са свету. ¹⁷Асвяці іх у праўдзе. Слова Тваё — гэта праўда. ¹⁸Як Ты паслаў Мяне ў свет, так і Я паслаў іх у свет. ¹⁹І за іх Я пасвячаю сябе, каб і яны былі асвятаныя ў праўдзе.

²⁰Не толькі за іх прашу, але і за тых, хто паверыць у Мяне паводле слова іхняга, ²¹каб усе былі адно, як Ты, Ойча, ува Мне, і Я ў Табе, каб і яны былі ў Нас, каб паверыў свет, што Ты паслаў Мяне. ²²І славу, якую Ты даў Мне, Я даў ім, каб яны былі адно, як і Мы адно. ²³Я ў іх, а Ты ўва Мне. Каб былі з'яднаныя ў адно, каб свет пазнаў, што Ты паслаў Мяне і палюбіў іх, як палюбіў Мяне.

²⁴Ойча, хачу, каб тыя, каго Ты даў Мне, былі са Мною там, дзе Я ёсць, каб бачылі славу Маю, якую Ты даў Мне, бо палюбіў Мяне перад заснаваннем свету.

²⁵Ойча справядлівы, свет не пазнаў Цябе, але Я пазнаў Цябе, і яны пазналі, што Ты паслаў Мяне. ²⁶Я адкрыў ім Тваё імя і буду адкрываць, каб любоў, якую Ты палюбіў Мяне, у іх была, а Я ў іх».

Арышт Езуса

18 ¹Сказаўшы гэта, Езус выйшаў з вучнямі сваімі за зімні ручай Кедрон. Там быў сад, у які ўвайшоў Ён і вучні Ягоныя. ²Гэтае месца ведаў і Юда, здраднік Ягоны, бо Езус там часта збіраўся з вучнямі сваімі. ³Таму Юда ўзяў кагорту і слуг ад першасвятароў і фарысеяў і прыйшоў туды з паходнямі, ліхтарамі і зброяй. ⁴Езус жа, ведаючы ўсё, што павінна з Ім стацца, выйшаў і сказаў ім: «Каго шукаеце?» ⁵Яму казалі: «Езуса з Назарэта». Кажы ім: «Гэта Я!» Стаяў жа з імі таксама Юда, які выдаў Яго. ⁶І калі Ён сказаў ім: «Гэта Я!»,

яны адступілі назад і ўпалі на зямлю. ⁷Тады Ён зноў спытаўся ў іх: «Каго шукаеце?» Яны сказалі: «Езуса з Назарэта». ⁸Езус адказаў: «Я сказаў вам, што гэта Я! Калі ж Мяне шукаеце, то дазвольце ім адысці», ⁹каб збылося слова, якое сказаў: «З тых, каго Ты даў Мне, Я не згубіў нікога». ¹⁰Тады Сымон Пётр, які меў пры сабе меч, дастаў яго і ўдарыў слугу першасвятара і адсек яму правае вуха. Імя ж слугі было Мальхас. ¹¹Але Езус сказаў Пятру: «Схавай меч у ножны. Няўжо Мне не піць з келіха, які даў Мне Айцец?»

Езус перад Анной. Адрачэнне Пятра

¹²Тады кагорта, тысячнік і юдэйскія прыслужнікі схапілі Езуса, звязалі Яго ¹³і завялі спачатку да Анны, бо ён быў цесцем Каяфы, які быў у гэтым годзе першасвятаром. ¹⁴Каяфа быў тым, хто параіў юдэям, што лепш аднаму чалавеку загінуць за народ.

¹⁵За Езусам ішоў Сымон Пётр і іншы вучань. Вучань гэты быў знаёмым першасвятара, таму ўвайшоў разам з Езусам на дзядзінец першасвятара. ¹⁶Пётр жа стаяў звонку каля брамы. Тады той другі вучань, знаёмы першасвятара, выйшаў, сказаў брамніцы і ўвёў Пятра. ¹⁷Служанка-брамніца кажа Пятру: «Ці і ты з вучняў гэтага чалавека?» Ён сказаў: «Не!» ¹⁸Нявольнікі і прыслужнікі распалілі агонь, бо было зімна, і грэліся. Пётр таксама стаяў з імі і грэўся.

¹⁹Першасвятар спытаў у Езуса пра вучняў Ягоных і пра вучэнне Ягонае. ²⁰Езус адказаў яму: «Я адкрыта казаў свету. Заўсёды вучыў у сінагозе і ў святыні, дзе збіраюцца ўсе юдэі, і патаемна не казаў нічога. ²¹Чаму ты пытаешся ў Мяне? Спытай тых, хто чуў, што Я казаў ім. Яны ведаюць, што Я гаварыў». ²²Калі Ён сказаў гэта, адзін са слугаў, які стаяў паблізу, ударыў Езуса па твары, кажучы: «Так адказваеш першасвятару?» ²³Езус адказаў яму: «Калі Я дрэнна сказаў, дакажы, што дрэнна, а калі добра, чаму б'еш Мяне?» ²⁴Тады Анна паслаў Яго звязанага да першасвятара Каяфы.

²⁵А Сымон Пётр стаяў і грэўся. І сказалі яму: «Ці і ты з вучняў Ягоных?» Ён адрокся і сказаў: «Не!» ²⁶Адзін са слугаў першасвятара, сваяк таго, каму Пётр адсек вуха, сказаў: «Ці не цябе я бачыў з Ім у садзе?» ²⁷Пётр зноў адрокся. І адразу заспяваў певень.

Езус перад Пілатам

²⁸Ад Каяфы павялі Езуса ў прэторыю. Была раніца, і яны не ўвайшлі ў прэторыю, каб не апаганіцца і магчы з'есці Пасху. ²⁹Таму Пілат выйшаў да іх і сказаў: «У чым абвінавачваеце гэтага чалавека?» ³⁰Яны сказалі яму ў адказ: «Калі б Ён не быў злачынцам, мы не выдалі б Яго табе». ³¹Пілат жа сказаў ім: «Вазьміце Яго вы і судзіце паводле свайго закону!» Юдэі сказалі яму: «Нам

нікога не дазваляецца забіваць». ³² Так павінна было збыцца слова Езуса, у якім прадказаў, якой смерцю памрэ.

³³ Тады Пілат зноў увайшоў у прэторыю, паклікаў Езуса і сказаў Яму: «Ці Ты кароль юдэйскі?» ³⁴ Езус адказаў: «Ты кажаш гэта ад сябе, ці іншыя сказалі табе пра Мяне?» ³⁵ Пілат адказаў: «Хіба я юдэй? Народ Твой і першасвятары Цябе выдалі мне. Што Ты зрабіў?» ³⁶ Езус адказаў: «Валадарства Маё не з гэтага свету. Калі б Валадарства Маё было з гэтага свету, слугі Мае змагаліся б, каб Мяне не выдалі юдэям. Цяпер жа Валадарства Маё не адгэтуль». ³⁷ Пілат сказаў Яму: «Дык Ты кароль?» Езус адказаў: «Ты кажаш, што Я кароль. Я на тое нарадзіўся і на тое прыйшоў у свет, каб сведчыць аб праўдзе. Кожны, хто ад праўды, слухае Мой голас». ³⁸ Пілат сказаў Яму: «Што такое праўда?» І, сказаўшы гэта, зноў выйшаў да юдэяў, і сказаў ім: «Я не знаходжу ў Ім ніякай віны. ³⁹ Ёсць у вас звычай, каб я на Пасху адпускаяў вам аднаго вязня. Калі хочаце, я адпушчу вам караля юдэйскага?» ⁴⁰ Тады яны зноў закрычалі: «Не Яго, але Барабу!» А Бараба быў разбойнікам.

«Вось чалавек!»

19 ¹ Тады Пілат узяў Езуса і аддаў на бічаванне. ² А жаўнеры, сплёўшы вянок з церняў, усклалі Яму на галаву і апранулі Яго ў пурпуровы плашч. ³ Падыходзілі да Яго і казалі: «Вітай, кароль юдэйскі!» І білі Яго па твары. ⁴ А Пілат зноў выйшаў і сказаў ім: «Вось я выводжу Яго да вас, каб вы ведалі, што я не знаходжу ў ім ніякай віны». ⁵ Езус выйшаў у цярновым вянку і пурпуровым плашчы. І сказаў ім Пілат: «Вось чалавек!» ⁶ Калі ўбачылі Яго першасвятары і прыслужнікі, закрычалі: «Укрыжуй, укрыжуй!» Сказаў ім Пілат: «Вазьміце Яго вы і ўкрыжуйце, бо я не знаходжу ў Ім віны». ⁷ Юдэі адказалі яму: «Мы маем Закон, і паводле Закону Ён павінен памерці, бо ўчыніў сябе Сынам Божым».

⁸ Калі Пілат пачуў гэтыя словы, спалохаўся яшчэ больш. ⁹ Ён зноў увайшоў у прэторыю і спытаў Езуса: «Адкуль Ты?» Але Езус не адказаў яму. ¹⁰ Тады Пілат сказаў Яму: «Не размаўляеш са мною? Ці не ведаеш, што я маю ўладу адпусціць Цябе і маю ўладу ўкрыжаваць Цябе?» ¹¹ Езус адказаў: «Ты не меў бы нада Мною ніякай ўлады, калі б не было дадзена табе з вышыні. Таму большы грэх на тым, хто Мяне выдаў табе».

Прысуд смерці

¹² Адгэтуль Пілат намагаўся адпусціць Яго. Але юдэі крычалі: «Калі адпусціш Яго, ты непрыяцель цэзара! Кожны, хто чыніць сябе каралём, той супраць цэзара». ¹³ Калі Пілат пачуў гэтыя словы, вывеў Езуса вонкі і сеў на

судовым пасадзе на месцы, якое называлі Літастрот, а па-габрэйску Габата.
¹⁴Быў гэта дзень прыгатавання Пасхі, каля шостага гадзіны. І сказаў ён юдэям: «Вось кароль ваш!»
¹⁵А яны закрычалі: «Вазьмі, вазьмі, укрыжуй Яго!» Пілат кажа ім: «Я павінен укрыжаваць вашага караля?» Першасвятары адказалі: «Не маем караля, апроч цэзара».
¹⁶Тады ён выдаў ім Езуса на ўкрыжаванне. І ўзялі Езуса.

Укрыжаванне Езуса

¹⁷Несучы свой крыж, Ён выйшаў на месца, якое называлася Месцам Чэрапа, па-габрэйску — Галгота.
¹⁸Там укрыжавалі Яго, а з Ім двух іншых, з аднаго і з другога боку, а пасярэдзіне Езуса.
¹⁹Пілат жа зрабіў надпіс віны і змясціў на крыжы. Было ж напісана: «Езус Назаранін, кароль юдэйскі».
²⁰Гэты надпіс чыталі многія з юдэяў, бо месца, дзе ўкрыжавалі Езуса, было блізка ад горада. І напісана было па-габрэйску, па-лацінску і па-грэцку.
²¹Першасвятары юдэяў казалі Пілату: «Не пішы: “Кароль юдэйскі”, але што Ён сказаў: “Я — кароль юдэйскі”».
²²Пілат адказаў: «Што напісаў, тое напісаў!»

²³Жаўнеры ж, якія ўкрыжавалі Езуса, узялі Ягоную вопратку і падзялілі на чатыры часткі, кожнаму жаўнеру па частцы; узялі і туніку. Туніка была не шытая, уся ад верху тканая.
²⁴Таму казалі адзін аднаму: «Не будзем разрываць яе, але кінем лёсы, каму дастанецца». Так збылося сказанае ў Пісанні:

«Падзялілі між сабою маю вопратку

і аб адзежыне маёй кінулі лёсы».

Жаўнеры так і зрабілі.

²⁵Стаялі ж каля крыжа Езуса Маці Ягоная і сястра Маці Ягоная, Марыя Клеапава, і Марыя Магдалена.
²⁶Езус, убачыўшы Маці і вучня, які стаяў побач і якога Ён любіў, сказаў Маці: «Жанчына, вось сын Твой».
²⁷Потым сказаў вучню: «Вось Маці твая». І з гэтага часу вучань узяў Яе да сябе.

Смерць Езуса

²⁸Пасля гэтага Езус, ведаючы, што ўжо ўсё збылося, каб здзейснілася Пісанне, кажа: «Прагну».
²⁹Стаяла пасудзіна, поўная воцату. Тады ўздзелі на ісоп губку, намочаную воцатам, і паднеслі да Ягоных вуснаў.
³⁰Калі Езус пакаштаваў воцату, сказаў: «Здзейснілася!» І, схіліўшы галаву, аддаў духа.

Пахаванне

³¹Юдзі, паколькі быў дзень прыгатавання Пасхі, каб не заставаліся целы на крыжы ў шабат, бо гэты дзень шабату быў вялікі, папрасілі Пілата, каб укрыжаваным паламалі галені і знялі іхнія целы.
³²Таму прыйшлі жаўнеры і

паламалі галені першаму і другому, якія былі ўкрыжаваныя разам з Ім.³³ Калі падышлі да Езуса і ўбачылі, што Ён ужо памёр, не ламалі Яму галені,³⁴ толькі адзін з жаўнераў прабіў дзідаю Ягоны бок, і адразу выцекла кроў і вада.³⁵ А той, хто ўбачыў, засведчыў, і сведчанне яго праўдзівае. І ён ведае, што кажа праўду, каб і вы паверылі.³⁶ Бо сталася гэта, каб збылося Пісанне: *«Косць Ягоная не будзе зламаная»*.³⁷ І ў іншым месцы Пісанне кажа: *«Будуць глядзець на таго, каго прабілі»*.

³⁸Пасля гэтага Юзаф з Арыматэі, які быў вучнем Езуса, але тайна, з-за страху перад юдэямі, папрасіў Пілата, каб дазволіў забраць цела Езуса. І Пілат згадзіўся. Той пайшоў і забраў Яго цела.³⁹ Прыйшоў і Нікадэм, які раней прыходзіў да Езуса ўначы, і прынёс сумесь смірны і альясу, каля ста фунтаў.⁴⁰ Яны ўзялі цела Езуса і закруцілі яго ў палатно з духмянасцямі, як звычайна хаваюць юдэі.⁴¹ На месцы, дзе Ён быў укрыжаваны, быў сад, а ў садзе — новая магіла, у якую яшчэ нікога не клалі.⁴² Там з прычыны прыгатавання юдэйскага паклалі Езуса, бо магіла была блізка.

Пустая магіла

20¹У першы дзень тыдня Марыя Магдалена прыйшла да магілы раніцай, калі было яшчэ цёмна, і ўбачыла, што камень адсунуты ад магілы.² Тады пабегла і прыйшла да Сымона Пятра і да другога вучня, якога любіў Езус, і сказала ім: «Забралі Пана з магілы, і не ведаем, дзе паклалі Яго!»³ Тады выйшаў Пётр і другі вучань, і пайшлі да магілы.⁴ Пабеглі абодва разам. Другі вучань пабег наперадзе хутчэй за Пятра і прыбыў да магілы першы.⁵ Заглянуўшы, убачыў, што ляжаць палотны, аднак не ўвайшоў.⁶ Тады прыйшоў услед за ім Сымон Пётр, увайшоў у магілу і ўбачыў палотны, якія там ляжалі,⁷ і хусту, якая была на галаве Ягонай, не з палотнамі яна ляжала, а асобна, скручаная на іншым месцы.⁸ Тады ўвайшоў і другі вучань, што прыбег першы да магілы, убачыў і паверыў.⁹ Бо яны яшчэ не ведалі Пісання, што трэба было Яму ўваскрэснуць з мёртвых.¹⁰ Так вучні зноў вярнуліся да сябе.

Езус з'яўляецца Марыі Магдалене

¹¹Марыя стаяла каля магілы і плакала. Калі ж плакала, зазірнула ў магілу¹² і ўбачыла двух анёлаў у белым адзенні, якія сядзелі адзін каля галавы, а другі каля ног, дзе ляжала цела Езуса.¹³ Яны сказалі ёй: «Жанчына, чаго ты плачаш?» Яна адказала ім: «Забралі майго Пана, і не ведаю, дзе паклалі Яго».¹⁴ Калі гэта сказала, азірнулася і ўбачыла Езуса, які стаяў, але не ведала, што гэта Езус.¹⁵ Сказаў ёй Езус: «Жанчына, чаго ты плачаш? Каго шукаеш?» Яна, думаючы,

што гэта садоўнік, сказала Яму: «Пане, калі ты вынес Яго, скажы мне, дзе ты паклаў Яго, і я забяру Яго». ¹⁶Езус сказаў ёй: «Марыя!» А яна азірнула і сказала Яму па-габрэйску: «Раббуні!» (што азначае «Настаўнік»). ¹⁷Сказаў ёй Езус: «Не затрымлівай Мяне, бо Я яшчэ не ўзышоў да Айца. Ідзі ж да братаў Маіх і скажы ім: узыходжу да Айца Майго і Айца вашага, да Бога Майго і Бога вашага». ¹⁸Пайшла Марыя Магдалена абвясціць вучням, што бачыла Пана і тое, што Ён сказаў ёй.

Езус з'яўляецца вучням

¹⁹Калі быў вечар таго першага дня тыдня, і дзверы дома, дзе збіраліся вучні, былі замкнёныя з-за страху перад юдэямі, прыйшоў Езус, стаў пасярэдзіне і сказаў ім: «Спакой вам!» ²⁰Сказаўшы гэта, паказаў ім рукі і бок. Узрадаваліся вучні, убачыўшы Пана. ²¹Тады Езус зноў сказаў ім: «Спакой вам! Як паслаў Мяне Айцец, так і Я пасылаю вас». ²²Сказаўшы гэта, дыхнуў і сказаў: «Прыміце Духа Святога. ²³Каму адпусціце грахі, таму будучь адпушчаныя; на кім пакінеце, на тым застануцца».

Вызнанне Тамаша

²⁴Тамаш, адзін з Дванаццаці, якога звалі Блізня, не быў з імі, калі прыйшоў Езус. ²⁵Іншыя вучні казалі Яму: «Мы бачылі Пана!» Але ён сказаў ім: «Калі не ўбачу на руках Яго ранаў ад цвікоў і не ўкладу пальца свайго ў раны ад цвікоў, і не ўкладу рукі сваёй у бок Яго, не паверу».

²⁶Праз восем дзён зноў былі ў доме вучні Ягоня і Тамаш з імі. Хоць дзверы былі замкнёныя, Езус прыйшоў, стаў пасярэдзіне і сказаў: «Спакой вам!» ²⁷Потым сказаў Тамашу: «Дай сюды палец твой і паглядзі на рукі Мае; дай руку тваю і ўкладзі ў бок Мой; і не будзь няверуючым, але веруючым!» ²⁸У адказ Тамаш сказаў Яму: «Пан мой і Бог мой!» ²⁹Езус сказаў яму: «Ты паверыў, таму што ўбачыў Мяне. Шчаслівыя тыя, хто не бачыў, а паверыў!»

Мэта кнігі

³⁰Шмат іншых знакаў, пра якія не напісана ў гэтай кнізе, учыніў Езус перад вучнямі сваімі. ³¹Гэтае ж напісана, каб вы паверылі, што Езус – гэта Хрыстус, Сын Божы, і каб, веруючы, вы мелі жыццё ў імя Ягонае.

ЭПЛОГ

Каля Тыберыядскага мора

21 ¹Пасля гэтага Езус зноў з'явіўся вучням сваім каля Тыберыядскага

мора. А з’явіўся так. ²Былі разам Сымон Пётр, Тамаш, званы Блізня, Натанаэль з Каны Галілейскай, сыны Зэбэдэя і двое іншых з вучняў Ягоных. ³Сымон Пётр сказаў ім: «Іду лавіць рыбу». Яны адказалі яму: «І мы пойдзем з табою». Пайшлі і селі ў човен, але ў тую ноч нічога не злавілі.

⁴Калі ўжо развіднела, Езус стаяў на беразе. Але вучні не ведалі, што гэта быў Езус. ⁵Сказаў ім Езус: «Дзеці, ці маеце што з’есці?» Яны адказалі Яму: «Не». ⁶А Ён сказаў ім: «Закіньце сетку з правага боку чоўна і знойдзеце». Яны закінулі і не маглі ўжо выцягнуць яе з-за мноства рыбы. ⁷Тады вучань, якога любіў Езус, сказаў Пятру: «Гэта Пан!» Калі Сымон Пётр пачуў, што гэта Пан, падперазаўся вопраткай, бо быў голы, і кінуўся ў мора. ⁸А іншыя вучні прыплылі на чоўне, бо недалёка былі ад берага, локцяў каля двухсот, цягнучы сетку з рыбай.

⁹Калі ж выйшлі на бераг, убачылі распаленае вогнішча, а на ім пакладзеную рыбу і хлеб. ¹⁰Езус сказаў ім: «Прынясіце рыбы, што цяпер налавілі». ¹¹Пайшоў Сымон Пётр і выцягнуў на бераг сетку, поўную вялікіх рыб, якіх было сто пяцьдзясят тры. І хоць іх было столькі, сетка не парвалася. ¹²Сказаў ім Езус: «Хадзіце ж, снедайце». Ніхто з вучняў не адважыўся спытацца ў Яго: «Хто Ты?», бо ведалі, што гэта Пан.

¹³Езус падышоў, узяў хлеб і падаў ім, і таксама рыбу. ¹⁴Гэта ўжо трэці раз з’явіўся Езус вучням пасля свайго ўваскрасення.

Даручэнне Пятру пастырскай улады

¹⁵Калі ж яны паснедалі, Езус кажа Сымону Пятру: «Сымоне, сын Яна, ці любіш ты Мяне больш, чым яны?» Той адказаў Яму: «Так, Пане, Ты ведаеш, што я люблю Цябе». Езус кажа яму: «Пасі ягнят Маіх». ¹⁶Зноў кажа яму другі раз: «Сымоне, сын Яна, ці любіш ты Мяне?» Ён адказаў: «Так, Пане, Ты ведаеш, што я люблю Цябе». Езус кажа яму: «Пасі авечак Маіх». ¹⁷І сказаў яму трэці раз: «Сымоне, сын Яна, ці любіш ты Мяне?» Пётр засмуціўся, што трэці раз спытаўся ў яго: «Ці любіш ты Мяне?», і сказаў: «Пане, Ты ўсё ведаеш, Ты ведаеш, што я люблю Цябе». Езус кажа яму: «Пасі авечак Маіх. ¹⁸Сапраўды, сапраўды кажу табе: калі ты быў маладзейшы, то падпяразваўся сам і хадзіў, куды хацеў. Калі ж састарэеш, то выцягнеш рукі свае і іншы падпяража цябе і павядзе, куды не хочаш». ¹⁹А гаварыў так, каб зазначыць, якой смерцю той уславіць Бога. І пасля гэтых слоў, кажа яму: «Ідзі за Мной».

Лёс умілаванага вучня

²⁰Пётр азірнуўся і ўбачыў, што за ім ідзе ўмілаваны вучань Езуса, які на вячэры спачываў на Яго грудзях і пытаўся: «Пане, хто выдасць Цябе?» ²¹Калі

Пётр убачыў яго, сказаў Езусу: «Пане, а што з ім?»²² Езус адказаў яму: «Калі Я хачу, каб ён заставаўся, пакуль Я прыйду, што табе да таго? Ты ідзі за Мною».²³ І разышлося гэтакія слова паміж братаў, што вучань той не памрэ. Але не сказаў яму Езус, што не памрэ, але: «Калі Я хачу, каб ён заставаўся, пакуль Я прыйду, то што табе да таго?»

Заканчэнне Евангелля

²⁴ Той вучань сведчыць пра гэта і напісаў гэта. І ведаем, што сведчанне ягонае праўдзівае.²⁵ Ёсць і шмат іншага, што ўчыніў Езус. Але, калі апісаць гэта падрабязна, то, думаю, сам свет не змясціў бы напісаных кніг.

© Канферэнцыя Каталіцкіх Біскупаў у Беларусі, Мінск 2017